

De zeven gemeenten in het boek Openbaring.

Door: Matthew McGee

In dit artikel is gebruik gemaakt van de Statenvertaling van 1946.

Het doel van dit artikel is het recht snijden van het Woord en het is een onmisbare sleutel tot het goed begrijpen van de Bijbel. De overvloed aan bewijs uit de Schrift, in detail behandelt in sectie 3 van dit artikel, maakt het zeer duidelijk dat het boek Openbaring onderwijs is voor het volk Israël, de nakomelingen van Jacob. Het boek Openbaring is geschreven aan degenen in Israël die in Jezus Christus geloofden, en is geschreven door een apostel van de besnijdenis voor directe toepassing in de bedeling van het “koninkrijk” dat geprofeteerd is in het Oude Testament. Dit artikel is onderverdeeld in drie secties:

- Introductie : Een samenvatting van de bevindingen in dit document.
Sectie 1 : Historisch bewijsmateriaal voor het dateren van het boek Openbaring.
Sectie 2 : Een theorie om te overwegen: De Joden werden in de zestiger jaren verstrooid in Azië.
Sectie 3 : Schriftuurlijk bewijsmateriaal dat het boek Openbaring is geschreven aan Joodse gemeenten.
Conclusie

Introductie

Vanaf de tijd dat God Zijn verbond heeft gemaakt met Abraham, en door de rest van het Oude Testament en de aardse bediening van Jezus Christus, heeft God aan Israël profetieën gegeven betreffende hun toekomstig koninkrijk dat geregeerd zou worden door de Messias (Christus). Na de hemelvaart van Christus zetten de twaalf apostelen, met de apostel Matthias in de plaats van Judas, hun opgedragen bediening voort, betreffende het Messiaanse koninkrijk, aan het volk Israël. Enige jaren later ontving de apostel Paulus openbaringen van onze Heere Jezus Christus, aangaande de verborgenheden, voor zijn unieke bediening in de huidige bedeling der genade, aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten. Dit artikel is hoofdzakelijk gericht aan die lezers die bekend zijn, of op zijn minst vertrouwd zijn met het verschil tussen beide programma's.

De primaire focus van dit artikel is om over te brengen welke de lidmaten zijn van de zeven gemeenten in Azië aan wie het boek Openbaring is geschreven, en tot welke bedeling zij behoren. Het onthullen van het bewijs dat het boek Openbaring is geschreven voorafgaande aan de vernietiging van Jeruzalem, in het jaar 70, is van secundair belang. Niettemin is het voor mij nodig om te beginnen met te verklaren dat ik geloof in de tweede komst van Jezus Christus vóór aanvang van het duizendjarig vrederijk en ik geloof in de Opname van alle ware Christenen, genoemd het Lichaam van Christus, vóór de aanvang van de Verdrukking. De gebeurtenissen tijdens de oorlog, tussen de Joden en de Romeinen, en de vernietiging van Jeruzalem en de tempel, in het jaar 70 na Christus, waren niet de vervulling van de gebeurtenissen die zijn beschreven in het boek Openbaring.

De zeven zegels, de zeven bazuinen, de zeven schalen met de toorn van God, en de gruwel der verwoesting moeten allen nog plaats vinden in de toekomstige Verdrukking, dat is de vervulling van de zeventigste jaarweek van Daniël (Dan.9:24-27). Ik zeg dit alvast want er

zijn velen, die geloven dat het boek Openbaring werd geschreven voorafgaand aan de vernietiging van Jeruzalem, maar toch bijdragen aan de fouten van allegorische of figuratieve interpretatie van de Schrift, zoals meningen betreffende gebeurtenissen vóór en na het duizendjarig vrederijk. Ik geloof dat de Bijbel, om goed te worden begrepen, letterlijk moet worden uitgelegd met uitzondering van passages die duidelijk aangeven dat ze symbolisch of gelijkenissen zijn. Ik wil deze dingen vanaf het begin duidelijk maken zodat de lezer zich er niet over verwonderen zal. Ik wil niet dat deze vragen ons afleiden van het onderhavige onderwerp.

In dit artikel worden vele aloude geschreven werken geciteerd. Er worden verwijzingen gegeven zodat de lezer ze, als hij dat wil, verder kan bestuderen. De meeste kunnen gemakkelijk gevonden en gelezen worden op het internet. In dit artikel is uitgegaan van de King James Version (KJV).

Het huidige onderwerp: Traditioneel is het schrijven van het boek Openbaring, door de apostel Johannes, gedateerd rond het jaar 96 na Christus, 26 jaar na de vernietiging van Jeruzalem en de tempel door de Romeinen in 70 N.C. Aldus is onderwezen alsof de leer, gegeven aan de zeven gemeenten in de hoofdstukken 2 en 3 van het boek Openbaring, bedoeld is voor de gelovigen in de huidige bedeling der genade, echter is deze leer, als het goed werd begrepen, gericht aan Israël als onderwijs in de bedeling van het koninkrijk, het koninkrijk dat God in 70 N.C. heeft opgeschort toen Jeruzalem en de Tempel verwoest werden. Dat heeft geresulteerd in een aantal verkeerde toepassingen van de leer, in de huidige bedeling der genade, aan de gemeente. Het heeft verscheidene Christenen er toe gebracht te denken dat ze gedwongen worden om door de grote Verdrukking te gaan, zodoende worden ze beroofd van de troost van hun gezegende hoop.

Er zijn Christenen die het verschil hebben opgemerkt tussen de leer voor de zeven gemeenten en de leer in de brieven Romeinen tot en met Filemon, welke zijn geschreven door de apostel Paulus en deels gericht zijn aan Joodse maar overwegend aan Heidense gemeenten. Ze hebben misschien opgemerkt dat de passages in het boek Openbaring veel verwijzingen bevatten naar het Oude Testament en veel meer gericht zijn op “werken” dan de brieven van Paulus. Er zijn er dus die geloven dat de zeven gemeenten in Azië gemeenten waren van Joden in de vroege periode en eveneens gelovigen vertegenwoordigen in de toekomstige Verdrukking. Maar omdat ze niet in staat zijn om dit begrip te verzoenen met de late datering, van 96 N.C van het boek Openbaring voelen velen zich onzeker om dat te geloven. Ze vragen zich misschien af waarom de gemeenten nog steeds profetieën en koninkrijks gerichte leer ontvingen in 96 N.C omdat dat lange tijd na de vernietiging van Jeruzalem en de tempel was. Ze kunnen zelfs vraagtekens zetten bij de gegrondheid van een dispensationele benadering voor het bestuderen van de Bijbel.

Samenvattend is deze verhandeling verdeeld in drie belangrijke secties:

Sectie 1: Historisch bewijs voor het dateren van het boek Openbaring - Eerst zullen we het bewijsmateriaal onderzoeken, dat zich niet in de Schriften bevindt, voor het bepalen van de datum waarop het boek Openbaring is geschreven. In mijn onderzoek voor dit artikel heb ik zeer weinig bewijsmateriaal gevonden om de traditionele datering, 96 N.C, te ondersteunen en ook heb ik geen bewijsmateriaal gevonden voor de late datum voor de andere geschriften van de apostel Johannes waarvan door velen wordt verondersteld dat ze 70 N.C zijn geschreven. In feite lijkt er geen afdoende historische steun voor een bepaalde datum. We zullen kijken naar de verslagen van Irenaeus (140-202 AD), Clemens van Alexandrië (150-

215 AD), en Papias (60-130 AD) hoe zij omgaan met de datering van het boek Openbaring. We zullen zien dat het externe bewijs voor het dateren van het boek Openbaring, in ongeveer 96 N.C, veel te zwak is om invloed te kunnen hebben of te heersen over iemands theologisch perspectief op het boek Openbaring.

Sectie 2: Een theorie om te overwegen: De Joden werden verstrooid, in de jaren 60 N.C, in Azië - Vervolgens bespreken we de theorie dat de zeven gemeenten, aan wie het boek Openbaring is gericht, waren samengesteld uit Joden die geloofden in Jezus Christus, deze Joden waren, vanuit Judea, verstrooid in Azië in de jaren 60 N.C. Deze Joden waren geen oorspronkelijke bewoners van Azië die de verborgenheden hadden ontvangen, die de apostel Paulus, voor de huidige bedeling, had aangeboden aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten. Veeleer zijn ze onder grote vervolging en ontbering verstrooid in Azië, en in de omliggende landen van Israël, tussen 60 en 70 N.C. De leerstellige achtergrond van deze gemeenten kwam niet van Paulus maar van de twaalf apostelen der besnijdenis vanuit hun hoofdkwartier te Jeruzalem. We zullen hierover schriftuurlijk bewijs zoeken in de brief aan de Hebreëen en de eerste brief van Petrus en het historisch bewijs van Flavius Josephus.

Sectie 3: Schriftuurlijk bewijs dat het boek openbaring is geschreven aan vergaderingen van Joden – Tenslotte zullen we, in deze grootste sectie, schriftuurlijk bewijs zoeken dat de mensen aangeeft aan wie het boek Openbaring is geschreven en tot welke bedeling zij behoren. We zullen kijken naar schriftuurlijke bewijs voor het dateren van het boek Openbaring vóór de vernietiging van Jeruzalem in 70 N.C. Maar we zullen er in het bijzonder naar kijken of de leer, gegeven aan de zeven gemeenten in het boek Openbaring, dezelfde leer is als de leer die in het Oude Testament aan Israël is gegeven, en ook dezelfde leer is als wordt gevonden in Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, Hebreëen en de brieven van Petrus, Jacobus, Judas en Johannes. We zullen zien dat deze banden met het boek Openbaring niet alleen overeenkomsten zijn in taal of terminologie, maar van ideeën, fundamentele leer en profetie. Daarnaast zullen we verschillende contrasten, tussen de leer van de zeven kerken en de leer van Paulus in zijn brieven aan de heidenen (Romeinen-Filemon), onderzoeken. Door middel van de talrijke overeenkomsten in het boek Openbaring met de boeken die zijn geschreven aan de Joden, gecombineerd met verschillende belangrijke verschillen met Paulus zijn brieven aan de Heidenen, zullen we zien dat het boek Openbaring aan gemeenten van Joden werd geschreven, in plaats van aan de voornamelijk uit Heidenen bestaande gemeenten die door Paulus zijn onderwezen. De zeven gemeenten bestonden uit Joden die in Jezus Christus geloofden, en zij ontvingen onderwijs van een apostel voor Israël (Johannes) over het Koninkrijk waarover is geprofeteerd in het Oude Testament.

Sectie 1:

Historisch bewijs voor het dateren van het boek Openbaring

De groot aantal Bijbelonderzoekers veronderstellen, zoals ik dat ook ooit deed, dat er voldoende extern bewijs moet zijn dat het boek Openbaring is geschreven rond 96 N.C. De einddatum is immers bijna nooit in twijfel getrokken. Vele gerespecteerde Bijbelleraren hebben dat verklaard alsof het een bewezen feit was, maar dat biedt geen bewijs in de verdediging. Echter voor zover ik kan concluderen uit mijn onderzoek naar dit onderwerp is dat er maar zeer weinig extern bewijs bestaat dat zich waagt aan een uitspraak over de datum van het schrijven. De eind datum (96 N.C.) theorie lijkt bijna volledig te rusten op de

verklaring van één man, Irenaeus, de bisschop van Lyon. Deze verklaring, die Irenaeus schreef tussen 180 en 190 N.C, werd blijkbaar door de meerderheid van de schrijvers, van de vierde en vijfde eeuw, geloofd. Echter werd deze verklaring meer dan een eeuw na de verwoesting van Jeruzalem gedaan, en ook bijna een eeuw na de vermeende late datum van het schrijven van het boek Openbaring. In de eerste twee eeuwen, na de verwoesting van Jeruzalem, werd weinig geschreven dat aanwijzingen zou kunnen geven wanneer het boek Openbaring is geschreven, en tijdens al die tijd lijkt Irenaeus de enige stem te zijn voor de late datum van 96 N.C.

De verklaring van Irenaeus: Irenaeus, bisschop van Lyon, werd geboren in Azië en leefde van ongeveer 140 tot 202 N.C. Hij schreef; "Tegen ketterijen" in ongeveer 180 N.C. Hij voert veruit het meest belangrijke, beetje, bewijs aan voor de late datering (96 N.C) van het boek Openbaring. De meeste andere bewijzen, betreffende de late datum, komen van degenen die veel later schreven en waarschijnlijk vertrouwden op Irenaeus als hun bron. Om deze reden zullen we de volgende verklaring van Irenaeus en haar geloofwaardigheid bestuderen.

"We willen niet het risico lopen ons positief uit te spreken met betrekking tot de naam van de AntiChrist; want indien het noodzakelijk was dat zijn naam duidelijk moest worden onthuld in dezen tegenwoordigen tijd, dan zou het aangekondigd zijn door hem die het apocalyptische visioen zag. Want dat werd niet lang daarna gezien, maar welhaast in onze dagen, aan het eind van de regering van Domitianus". (Irenaeus, "Tegen Ketterijen" 2:22:4). Domitianus regeerde als de keizer van het Romeinse rijk van 81-96 N.C.

Gebrek aan schriftelijke aantekeningen: Als we de geloofwaardigheid van deze verklaring onderzoeken, moet belangrijke achtergrondinformatie worden beschouwd. Irenaeus legt uit dat hij nog een kind was toen hij de geschiedenis, met betrekking tot de apostel Johannes, van Polycarp leerde. Irenaeus maakte ook bekend dat hij geen geschreven aantekeningen had bijgehouden van wat hij had geleerd van Polycarp. Tegen de tijd dat Irenaeus "Tegen Ketterijen" schreef, waren zo'n 30 tot 40 jaar verstreken. Kon hij toen enkele details vergeten zijn of verkeerd begrepen hebben? In een brief aan Florinus zegt hij, "... Want toen ik nog een jongen was, zag ik u in Klein Azië met Polycarp....Want ik heb een meer levendige herinnering van wat er toen, op dat moment, gebeurde dan van meer recente gebeurtenissen... zodat ik zelfs de plaats kan omschrijven waar de gezegende Polycarp meestal zat om een rede te houden... ook hoe hij kon spreken over zijn vertrouwelijke omgang met Johannes, en met de rest van degenen die de Heer hadden gezien; en hoe hij hun woorden in herinnering kon roepen... Ik heb er aandachtig naar geluisterd en de woorden heb ik niet op schrift gesteld maar in mijn hart bewaard; en voortdurend ben ik, door Gods genade, met deze dingen bezig in mijn gedachten" (fragmenten uit de Verloren Geschriften van Irenaeus, II).

Keizers met vergelijkbare namen: Het is mogelijk dat de Irenaeus, die het verhaal gehoord heeft toen hij nog een kind was, de naam van de Keizer, waarnaar Polycarp verwees, verkeerd heeft begrepen. Nero regeerde als Romeins Keizer van 54 N.C tot zijn zelfmoord op 11 juni in 68 N.C, had: "... oorspronkelijk de naam Lucius Domitius Ahenobarbus..." (Microsoft Encarta). In verschillende historische documenten wordt hij soms aangeduid als Nero Lucius Domitius of als Domitius Nero. Bijvoorbeeld, Pliny, de oudere, verwees naar hem als "Domitius Nero" in zijn encyclopedie van de eerste eeuw (Pliny, Natural History 7:45). Zou dat net zo simpel geweest zijn als dat iemand vandaag Theodore Roosevelt verward met Franklin Delano Roosevelt?

Geruchten uit de tweede hand: Als de apostel Johannes ons een brief zou hebben geschreven waarin staat dat hij het boek Openbaring in 96 N.C heeft geschreven, dan zou dat eerste hand informatie zijn. Als hij het aan iemand vertelde (bijvoorbeeld Polycarp), en zij vertellen het aan ons, dan wordt het een gerucht. Maar wat we hier hebben is dat Irenaeus 30 tot 40 jaar later schrijft, dat Polycarp hem had verteld (Irenaeus) dat Johannes hem (Polycarp) ongeveer 50 jaar eerder vertelde dat hij het boek Openbaring ontving in 96 N.C. De boodschap wordt dan uit de tweede hand en van horen en zeggen; omdat het over een vrij lange tijdperiode gaat kunnen er details vergeten zijn door één van beiden, Polycarp of Irenaeus

Was Irenaeus een nauwkeurige historicus? Irenaeus schreef dat Jezus Christus ongeveer 50 jaar oud was tijdens Zijn aardse bediening, aldus toont hij aan dat hij kwetsbaar is voor het maken van ernstige fouten in zijn historische verslagen. Blijkbaar waren er enige leraren, laat in de tweede eeuw, die onjuist onderwezen dat Jezus Christus Zijn aardse bediening slechts één jaar duurde, en dat Hij aan het einde daarvan werd gekruisigd. Dit was grotendeels gebaseerd op Luke 4:19: "*om te prediken het aangename jaar des Heeren*". Aangezien Johannes drie verschillende Pascha 's noemt, weten we dat de aardse bediening van Christus ten minste twee jaar, misschien zelfs drie jaar was. Maar Irenaeus overcorrigeerde hun fout sterk, zeggende dat Jezus Christus ongeveer 50 jaar oud was tijdens zijn aardse bediening. Hij beweerde dat Jezus Christus door alle stadia van het menselijk leven is gegaan om een voorbeeld te zijn voor mensen van alle leeftijden. "... Hij was een oude man voor oude mannen..." (Tegen Ketterijen 2:22:4).

Wijzende op hun fout, zei Irenaeus: "...ze zijn vergeetachtig tot hun eigen nadeel, ze vernietigen Zijn gehele werk, en beroven Hem van een leeftijd die zowel noodzakelijk als eerbaar was boven elke andere leeftijd; ik bedoel die meer gevorderde leeftijd waarin Hij ook als leraar alle anderen overtrof. Want hoe kon Hij discipelen hebben gehad als hij niet leerde? En hoe kon Hij hebben geleerd, totdat Hij de leeftijd van een Meester had bereikt? Want toen hij kwam om gedoopt te worden, had Hij zijn dertigste jaar nog niet bereikt, maar was op weg om dertig jaar oud te worden (Lukas, die Zijn jaren heeft genoemd, heeft het zo gezegd: "En Hij, Jezus, begon omtrent dertig jaren oud te wezen, zijnde (alzo men meende) de zoon van Jozef, den zoon van Heli", toen Hij gedoopt werd); en, [volgens deze mannen,] predikte hij slechts één jaar gerekend vanaf Zijn doop. Op Zijn dertigste jaar, maar in feite nog steeds een jonge man, leed Hij, terwijl Hij geenszins een gevorderde leeftijd had bereikt. Dat de eerste fase van het leven dertig jaar omvat, en dat dit zich uitstrekt naar het veertigste jaar, zal elk mens toegeven; maar vanaf het veertigste en vijftigste jaar begint een man af te dalen in ouderdom, een leeftijd die onze Heer bezat toen Hij nog steeds het ambt van leraar vervulde, zoals het evangelie en al de oudsten getuigen..." (Tegen Ketterijen 2:22:5). Leerde Irenaeus deze fout in het onderwijs van Polycarpus? We weten het niet. Maar in ieder geval had deze duidelijke fout gemakkelijk voorkomen kunnen worden door zorgvuldige lezing van de Schrift.

Clemens van Alexandrië: Clemens van Alexandrië leefde van ongeveer 150-215 N.C. Zijn geschriften worden vaak gebruikt voor het bevestigen van de verklaring van Irenaeus dat Johannes het boek Openbaring schreef rond het einde van de regering van Domitian, ongeveer 96 N.C. Maar zegt Clement dit echt?

"En dat u nog meer vertrouwt kunt worden, dat bekering voor u een zekere hoop van zaligheid geeft, luisterend naar een verhaal, dat niet een verhaal is maar een vertelling, aan u doorgegeven en dat u zich inzet voor de bewaring in het geheugen betreffende de apostel Johannes. Na de dood van de tiran keerde hij (Johannes), vanaf het eiland van Patmos, terug

naar Efeze, daar ging hij weg omdat hij werd uitgenodigd om de aaneengesloten gebieden van de volken te bezoeken, daar bisschoppen te benoemen en die in te wijden zoals door de Geest aangegeven" (Clemens van Alexandrië - die de Rijke Man is die gered zal worden, Hoofdstuk 42). Clement geloofde dat de apostel Johannes degene was die het boek Openbaring had geschreven op Patmos. Maar hij schrijft niet over de naam Domitianus maar wel over: "de tiran." Wie was "de tiran?"

In één van de andere geschriften van Clemens van Alexandrië staat het volgende: "Want het onderwijs van onze Heer, bij Zijn komst, beginnend met Augustus en Tiberius, werd voltooid in het midden van de tijden van Tiberius. En dat van de apostelen, ook omvattende de bediening van Paulus, eindigt met Nero" (Clemens van Alexandrië - De Stromata, of verzamelhandschriften, Boek 7, Hoofdstuk 17). Als Clement juist is, dan was de Openbaring aan de apostel Johannes niet later dan 68 N.C. geschied, het jaar dat Nero's heerschappij als Keizer van Rome eindigde. Omdat Clemens geloofde dat de leer van de apostelen tijdens de regering van Nero eindigde, en hij ook geloofde dat de apostel Johannes het boek Openbaring schreef vóór het einde van de regering van "de tiran", lijkt het erop dat Nero de tiran was waarnaar Clemens verwees. Nero wordt door veel historici beschuldigd van het, in 64 N.C., in brand steken van de stad Rome en de Christenen daarvan de schuld gaf. Hij vermoorde ook zijn vrouwen, zijn half-broer, en zelfs zijn eigen moeder. Nero komt zeer zeker in aanmerking om te worden aangeduid als: "de tiran". En dat niet alleen, maar Clemens geloofde ook dat den gruwel der verwoesting, waarover is gesproken door de profeet Daniel (Daniel 9:27 en Matthew 24:15), gepleegd is door Nero. Hij geloofde dat de 70e week van Daniël is begonnen tijdens de regeerperiode van Nero. "De helft van de week heerste Nero, en in de heilige stad Jeruzalem plaatste hij de gruwel der verwoesting; en in de helft van de week werd hij weggenomen..." (Clemens van Alexandrië-de Stromata of verzamelhandschriften, Boek 1, Hoofdstuk 21). Verderop in dit zelfde hoofdstuk, schreef Clemens, "... en het resultaat is drie jaar en zes maanden, dat is "de helft van de week," zoals Daniel de profeet heeft gezegd. Want hij zeide dat er twee duizend driehonderd dagen waren vanaf het moment dat de gruwel van Nero in de heilige stad stond, tot de vernietiging ervan. Natuurlijk, ben ik het oneens met visie van Clemens. De gruwel der verwoesting is nog steeds een toekomstige gebeurtenis. Dit ondersteunt echter het feit dat het Nero was naar wie Clemens verwees naar als "de tiran."

Direct na Clemens's verslag, van de terugkeer van de apostel Johannes uit Patmos, in de bovenstaande passage (Wie is de Rijke Man die gered zal worden, Hoofdstuk 42), gaat Clemens voort met een verhaal te vertellen hoe Johannes, nadat hij was tergekeerd naar het vasteland, een jonge man had gevonden die hij begon te onderwijzen. Maar na een tijdje begon de jonge man geleidelijk aan te ontaarden in een zeer zondige levensstijl, uiteindelijk werd hij de aanvoerder van een bende rovers. Het verhaal gaat verder totdat Johannes de jonge man op een paard najaagt. "Maar zodra hij Johannes herkende wendde hij zich beschaamd af om te vluchten. De andere (Johannes), volgde met alle macht, vergat zijn leeftijd en riep: "waarom, mijn zoon, vlucht gij van mij, uw vader, die ongewapend en oud is? Zoon, heb medelijden met mij." De jonge man keert vervolgens terug met Johannes naar de gemeente en verlaat zijn voormalige levensstijl.

De acties van Johannes vereisten, als dit verhaal waar is, een aanzienlijke fysieke capaciteit, en dat veroorzaakt veel stress bij een oudere man. Laten we echter de aannemelijkheid van zulk een verhaal overwegen in het licht van de vroege en late datum voor het schrijven van het boek Openbaring. Het is twijfelachtig dat Johannes jonger was dan 20 jaar op het moment dat de aardse bediening van Christus begon in 29 N.C. Laten we dus, voor het moment, aannemen dat Johannes werd geboren in 9 N.C. Laten we nu veronderstellen dat het

discipelschap, en de terugval, van de jonge man aanzienlijke tijd in beslag heeft genomen. Laten we zeggen 2 jaar. Als het boek Openbaring in 96 N.C geschreven is, dan zou Johannes het "najagen" op dat paard gedaan hebben in 98 N.C. op een leeftijd van tenminste 89 jaar. Zeer weinig mannen worden 89 jaar. Een man die op deze leeftijd nog in staat is om op een paard te rijden is verbazingwekkend. Echter, als het boek Openbaring is geschreven in 67 N.C dan zou de achtervolging hebben plaatsgevonden in 69 N.C. toen John 60 jaar oud was. Dit is zeker oud genoeg voor een dergelijke fysieke activiteit om zeer stressvol te zijn, maar nog steeds jong genoeg om de prestatie redelijkerwijs uit te voeren. Als dit verhaal werkelijk waar is, dan lijkt de vroege datum veel geloofwaardiger.

In de bovenstaande passages is het opmerkelijk dat beide, zowel Irenaeus als Clemens, soortgelijke beweringen maken over informatie die niet op schrift is gesteld. Uitdrukkingen zoals "niet op papier, maar in mijn hart" en "bewaren in het geheugen" kunnen deels verklaren waarom er zo weinig geschriften, van de vroege jaren van de gemeenten, zijn overgebleven.

Papias: Aanzienlijke tijd vóór Irenaeus of Clemens van Alexandrië was er een Christen genaamd Papias (ca. 60-130 N.C). Hij was bisschop van Hiërapolis, in Frygië, in de buurt van Kolosse en Laodicea. Hij was de auteur van vijf boeken genaamd "Exposities van de orakels des Heeren" die verloren zijn. Er zijn nog fragmenten van over, meestal geciteert in de uittreksels van de geschriften van andere auteurs. In één van die fragmenten verklaart Papias dat Johannes en Jacobus, de broer van Christus, beide door de Joden ter dood werden gebracht. De Griekse tekst van dit fragment wordt weergegeven in het commentaar op het boek Openbaring door Henry Barclay Swete. We weten van Flavius Josephus dat Jacobus, de broer van Christus, door de Joden werd gestenigd in 62 N.C. (Oudheden der Joden, 20.9.1). De meeste geleerden die het fragment hebben onderzocht geloven dat het bevestigt dat Johannes is omgekomen vóór 70 N.C, alhoewel het fragment niet expliciet zegt wanneer het martelaarschap van Johannes was. Als men het fragment zodanig opvat dat het betekent dat de twee mannen op hetzelfde moment zijn gemarteld, dan zou dat de datum bevestigen van 62 N.C. en daarvan weten we dat Jacobus ter dood werd gebracht. Een andere mogelijkheid is dat de geleerden beseften dat, toen de laatste overblijfselen van de nationale autonomie van Israël werden uitgewist door de Romeinen in 70 na Christus, de executies eerder plaats hebben gevonden vóór dan na 70 N.C. Hoewel dit fragment grotendeels is geaccepteerd, blijft er nog enige twijfel over de vraag of dit fragment werkelijk van Papias is.

Als het waar is, dan is deze verklaring een ondersteuning voor het dateren van al de geschriften van Johannes als voorafgaand aan de verwoesting van Jeruzalem, met inbegrip van het boek Openbaring.

Samenvatting van het externe bewijs: extern bewijs voor het dateren van het boek Openbaring is vrij schaars. Het zwakke externe bewijs dat bestaat is vaak gebaseerd op geruchten, soms van twijfelachtige oorsprong, en meestal honderd of zelfs honderden jaren nadat het boek Openbaring is geschreven. Het zou dus onverstandig zijn om de traditionele datering toe te laten als een barrière voor iemands schriftuurlijk begrip. Het externe bewijs is veel te zwak om invloed uit te oefenen, en ook te zwak om te heersen over iemands theologisch perspectief op het boek Openbaring.

Sectie 2:

Een theorie om te overwegen: De Joden werden verspreid in Azië in de jaren 60.

We moeten er rekening mee houden dat het "Azië" waarnaar in de Schrift wordt verwezen niet het gehele Europese continent omvat dat wij vandaag Azië noemen. Integendeel, dit "Azië" was een Romeinse provincie, ongeveer ter grootte van Iowa, gelegen in wat nu het westelijke deel van Turkije is. Het boek Openbaring bevat leer voor de bedeling van het koninkrijk en is geschreven aan de Joden die in Christus geloofden als hun Messias, en niet aan de voor ten dele Jood, maar voornamelijk uit Heidenen bestaande gemeenten waar Paulus de geopenbaarde verborgenheden predikte van de huidige bedeling der genade. We zullen dit met meer overtuiging zien wanneer we het in detail in deel III van dit artikel bestuderen. Maar er nu van uitgaande dat het boek Openbaring aan de Joden werd geschreven in de bedeling van het Koninkrijk, schijnt de traditionele datering van 96 N.C misplaatst te zijn, aangezien het langzaam afnemen van de bedeling van Israëls Koninkrijk zijn hoogtepunt bereikte in 70 N.C. met de vernietiging van Jeruzalem en de tempel. Dat oude programma is terzijde gesteld totdat deze huidige bedeling van genade is voltooid (Romeinen 11:11, 15 en 25).

Israëls bedeling van het koninkrijk werd onderbroken toen Jeruzalem en de Tempel verwoest waren. Dit zou erop wijzen dat het boek Openbaring en de andere boeken van Johannes werden geschreven voorafgaand aan 70 N.C. En, zoals we hebben aangetoond in de vorige sectie, kan dat heel goed het geval zijn geweest.

Maar hoeveel jaren vóór 70 N.C zouden ze geschreven kunnen zijn? Als we deze vraag onderzoeken, zullen we ons beroepen op de gegevens, die het Nieuwe Testament verschaft, van de chronologische volgorde van de activiteiten van de apostelen. Hoewel deze discussie vrij kort is, vereist het zorgvuldige lezing en overweging om de aangeboden logica volledig te begrijpen.

Volgens Galaten 2:9 was Johannes aanwezig bij de vergadering te Jeruzalem die ook door Paulus en Barnabas werd bezocht. Deze vergadering wordt beschreven in Handelingen 15 en in Galaten 2 en vond plaats in ongeveer 50 N.C. Johannes zijn aanwezigheid op deze vergadering geeft een sterke aanwijzing dat hij nog niet het boek Openbaring had ontvangen. Dan zou Johannes uit moeten zijn gegaan op een zendingsreis, gearresteerd en verbannen zijn naar het eiland Patmos, het boek Openbaring hebben ontvangen, zijn vrijgelaten, en daarna terug keren naar Jeruzalem. Maar we hebben geen schriftuurlijk bewijs dat Johannes het eiland Patmos ooit heeft verlaten, en geen bewijs, schriftuurlijk of anderszins, dat hij ooit van Patmos terug is gegaan naar Jeruzalem.

Daarnaast geeft Johannes in zijn kennis over de verborgenheid aan, van het verlossende karakter van de dood van Jezus Christus aan het kruis (Openbaring 1: 5 en 1 Johannes 1: 7), dat hij zijn geschriften niet vóór 52 N.C heeft kunnen schrijven. Dat komt omdat deze verborgenheid voor het eerst werd geopenbaard aan Paulus. Er wordt geen apostel genoemd die de verborgenheid eerder heeft onderwezen totdat Paulus er over schreef in zijn eerste brief aan de Thessalonicensen, dat was zijn eerste brief (1 Thessalonicenzen 5: 9-10). Deze brief werd geschreven rond 52 na Christus, rond de tijd van de gebeurtenissen die in Handelingen 17 zijn beschreven.

Dit dateert het schrijven van het boek Openbaring tussen 52 en 70 na Christus. Maar vergeet niet dat, tijdens de vergadering te Jeruzalem in ongeveer 50 N.C, de apostelen overeengekomen zijn dat Paulus en Barnabas naar de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten zouden gaan, en dat Petrus, Jacobus, Johannes en de anderen hun bediening alleen gericht zou blijven op Israël (de besnijdenis).

“Gal.2:7-9: 7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij(Paulus) het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; 8 (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen); 9 En als Jakobus, en Cefas (Petrus), en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

In 62 N.C. zond Paulus zijn brief aan de Efeziërs. Paulus had echter al veel tijd besteed in zijn bediening aan de Efeziërs en de hele regio van Azië. We weten dat Paulus een kort bezoek heeft gebracht aan de Efeziërs in Azië, waarschijnlijk in de herfst van 53 N.C, aan het einde van zijn tweede reis (Handelingen 18:19-20). Dan, op zijn derde reis, verspreidde de leer van Paulus zich door geheel Azië gedurende de 3 jaar dat hij te Efeze was, van de herfst van 54 N.C tot de herfst van 57 N.C (Handelingen 19:10 en 20:31). In het voorjaar van 58 N.C, tegen het einde van zijn derde reis, had Paulus, zoals dat staat in Handelingen 20:17-38, nogmaals een ontmoeting met de oudsten van Efeze. Hieraan kunnen we dus zien dat Paulus zeer actief was in Azië in de periode van 53-58 N.C.

Met dit in gedachten zou het inderdaad zeer vreemd zijn geweest voor Johannes dat hij zijn overeenkomst met Paulus zou hebben verbroken en begonnen zou zijn de Joden, die zich bevonden in de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten van Paulus, te onderwijzen. Dit zou geresulteerd hebben in twee verschillende leringen die worden onderwezen aan dezelfde Joden in dezelfde regio op hetzelfde moment, en in het geval van Efeze, zelfs in dezelfde stad. Johannes, zijnde een apostel van de besnijdenis, zou de leer van het geprofeteerde aardse Koninkrijk alleen aan de Joden hebben onderwezen, terwijl Paulus, de apostel van de Heidenen, de leer van genade aan zowel de Joden als de Heidenen onderwezen hebben. De Joden in Efeze zouden dan in verwarring geweest zijn over de vraag of ze de leer van genade van Paulus moesten volgen of dat ze de leer van het koninkrijk van Johannes moesten volgen. Dat zou chaotische zijn geweest, en ik vertrouw erop dat wij veilig kunnen veronderstellen dat dit niet gebeurd is. Bijgevolg, het schrijven van het boek Openbaring door Johannes, kan niet eerder zijn geweest dan in 58 N.C, nadat Paulus uit Azië vertrok op zijn derde reis zodat het venster van tijd, waarin het boek Openbaring geschreven zou kunnen zijn, nu teruggebracht is tot 58-70 N.C.

De volgende logische vraag is: Als Paulus de regio van Azië heeft bediend, onderwijzende de Joden en de Heidenen dezelfde leer, welke andere Joden zijn er dan in Azië die het boek Openbaring hebben ontvangen? Houd rekening met de mogelijkheid dat de zeven gemeenten van Azië zelfs niet aanwezig waren in Azië tijdens de periode van de 53-58 N.C zoals hierboven vermeld. Misschien werden deze gemeenten gesticht door Joden die waren verstrooid uit Judea van het begin tot het midden van de jaren 60, die geloofden in Jezus Christus als de Messias. Dit zou de vraag zeker beantwoorden. Maar is hiervoor Schriftuurlijke bewijs?

De apostel Petrus schreef zijn eerste brief: *“1 Petrus 1:1:..... aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatie, Kappadocie, Azie en Bithynie”.* Wij weten dat de ontvangers vrij zeker Joden waren die in Christus geloofden zoals blijkt uit de eerste brief van Petrus: 1:1, 1:18, 2:9, 2:11, 2:12, en 4:3. De tweede brief van Petrus is ook aan hen geschreven. *“2 Petrus 3:1: Dezen tweeden zendbrief, geliefden, schrijf ik nu aan u,.....”.* Toen Paulus de brief aan de Hebreeën schreef, schreef hij eveneens aan deze zelfde groep. Dat wordt bewezen door 2 Peter 3:15: *“.....gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem*

gegeven is, ulieden geschreven heeft". Het zou ons niet moeten verbazen als Paulus een speciale brief schrijft aan een aantal Joden gemeenten. Immers, in het begin van zijn bediening heeft Paulus alleen de Joden gediend (Handelingen 9:20-25). We weten dus dat de Hebreeënbrief en de twee brieven van Petrus waarschijnlijk allemaal geschreven aan dezelfde Joden gemeenten.

Opmerking van de vertaler: Er zijn velen die geloven dat Paulus, om velerlei goede redenen, de brief aan de Hebreeën niet heeft geschreven. In het licht van dit artikel is het verder niet van direct belang. Zie het artikel: "Wie was de auteur van de Hebreeënbrief" op deze site onder "artikelen". (www.bedelingdergenade.nl).

We weten ook dat de gemeenten, die zijn gesticht door Paulus, naast de meerderheid van de Heidenen, ook Joden aanwezig waren. Petrus scheidde de Joden niet van Paulus zijn gemeenten en hij schreef ook niet aan hen om de Heidenen in hun gemeenten uit te sluiten. Petrus schreef daarentegen uitsluitend aan gemeenten die geheel uit Joden bestonden, en niet aan de gemeenten die waren gesticht door Paulus (Joden en Heidenen).

Paulus schreef, met betrekking tot de grote moeilijkheden die deze gelovige Joden ondervonden in:

"Hebreeën 10:32-34: 32 Doch gedenkt de vorige dagen, in dewelke, nadat gij verlicht zijt geweest, gij veel strijd des lijdens hebt verdragen. 33 Ten dele, als gij door smaadheden en verdrukkingen een schouwspel geworden zijt; en ten dele, als gij gemeenschap gehad hebt met degenen, die alzo behandeld werden. 34 Want gij hebt ook over mijn banden medelijden gehad, en de roving uwer goederen met blijdschap aangenomen, wetende, dat gij hebt in uzelfven een beter en blijvend goed in de hemelen".

1Petrus 1:1 verwijst naar deze Joden als: *".....aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatie, Kappadocie, Azie en Bithynie"*.

Deze gebieden beslaan een groot deel van wat nu het land Turkije is. Ook 1 Petrus 2:11-12 noemt hen *"inwoners en vreemdelingen"* die *"onder de heidenen"* waren. Evenals de beschrijving in Hebreeën is lijden een toonaangevend thema in de eerste brief van Petrus, het wordt 16 keer genoemd.

De zeven gemeenten in Azië waren een deelgroep aan wie de Hebreeënbrief, en de eerste en tweede brief van Petrus zijn geschreven. Zoals blijkt uit de volgende verzen werd het gehele boek Openbaring, en niet alleen hoofdstukken twee en drie, geschreven aan de zeven gemeenten die zich in Azië bevonden.

"Op.1:4: Johannes aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn".

"Op.1:11:hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek, en zend het aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn, namelijk naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatire, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea."

In het laatste hoofdstuk vinden we:

"Op.22:16: Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten.....".

Buiten de hierboven genoemde schriftplaatsen is er ook extern historische bewijs van een dergelijke verstrooiing van de Joden. Er zijn ten minste drie grote gebeurtenissen, van 62 tot 66 N.C., die geleid kunnen hebben tot de vlucht van de Joden, uit Judea, die in Jezus Christus geloofden.

62 N.C: Er kan een verstrooiing zijn geweest van gelovige Joden in 62 N.C. Toen Jacobus (broer van Jezus Christus) en "sommige van zijn metgezellen" werden gestenigd. Deze steniging is gedocumenteerd door de Joodse historicus Flavius Josephus (Oudheden der Joden, 20.9.1). De "metgezellen", zoals Josephus hen noemt, kunnen enigen van de andere apostelen geweest zijn, maar zelfs als dat niet zo is, waren het vrijwel zeker prominente Joden die gelovigen en leraren van Jezus Christus waren. Een soortgelijk incident had, ongeveer 25 jaar eerder toen Stefanus werd gestenigd, een verstrooiing van gelovigen tot gevolg (Handelingen 7:54-60). Hand.8:1 zegt:

"..... En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen.

Wij weten dat er in 58 N.C nog duizenden Joden in Jeruzalem waren die in Jezus Christus geloofden. In 58 N.C, toen Paulus naar Jeruzalem kwam, vertelde Jacobus hem:

"Hand.21:20:..... Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet.

Misschien resulteerde de steniging van de leiders van de gemeente, in 62 N.C, in de verstrooiing van gelovige Joden vergelijkbaar met die zich had voorgedaan tengevolge van de steniging van Stefanus.

64 N.C: Er was ook een enorme verstrooiing, van de Joden uit Judea, kort voor de oorlog met de Romeinen begon in 66 N.C. In 64 na Christus was Gessius Florus procurator van Judea. Flavius Josephus schrijft dat Florus: "... verkondigde bijna publiekelijk door het gehele land, dat ze de vrijheid hadden gegeven aan Rovers, op deze voorwaarde dat hij met hen zou gaan delen in de buit. Dienovereenkomstig was zijn gulzigheid naar winst de gelegenheid dat hele toparchies* verwoest werden; een groot deel van de mensen verlieten hun eigen land en vluchtten naar buitenlandse provincies" (Oorlogen van de Joden, 2.14.2).

*"Het woord "toparchy" staat niet in bepaalde woordenboeken. Dus dacht ik dat het het beste is om uit te leggen dat veel woordenboeken een "toparchy" definiëren als "een klein land, bestaande uit een paar steden; een kleine provincie geregeerd door een toparch. Zoals Juda voorheen was onderverdeeld in tien toparchies".

Josephus schreef ook "... de ongelukkige Joden, toen ze niet in staat waren om de verwoesting, die de rovers onder hen hadden aangebracht, te dragen, waren allen genoodzaakt hun eigen woningen te verlaten; ze gingen weg om ergens anders in de wereld, onder de buitenlanders, beter te kunnen wonen [dan in hun eigen land]" (Oudheden der Joden, 20.11.1). Misschien hebben deze gebeurtenissen betrekking op: " de roving uwer goederen" wat Paulus hierboven vermeld in Hebreeën 10:34.

66 N.C: De oorlog begon tussen de Joden en de Romeinen. Voortgaande met dezelfde hierboven geciteerde passage, verwijst Josephus naar deze verachtelijke acties van Florus als

de aanzet voor de oorlog die resulteerde in de vernietiging van Jeruzalem. "... deze Florus die ons noodzaakte om de wapens tegen de Romeinen op te nemen, hebben wij gedacht dat het beter was om in één keer te worden vernietigd, dan door beetje voor beetje. Deze oorlog begon in het tweede jaar van de regering van Florus, en het twaalfde jaar van de regering van Nero" (Oudheden der Joden, 20.11.1). Deze oorlog leidde tot de Romeinse belegering van Jeruzalem waarbij 1,1 miljoen Joden werden gedood. "Het aantal dat, gedurende deze gehele oorlog gevangelijk is weggevoerd in gevangenschap, was 97 duizend; het aantal dat is omgekomen tijdens de gehele belegering is 1,1 miljoen, het grootste deel hiervan waren inderdaad van hetzelfde volk [met de burgers van Jeruzalem], maar behoorden niet tot de stad zelf; want zij waren uit het land gekomen naar het feest van de Ongezuurde Broden..." (Oorlogen van de Joden, 6.9.3).

Gezien het bijbelse bewijs uit de eerste brief van Petrus en de brief aan de Hebreëen en de historische verslagen van Josephus, lijkt het heel plausibel dat de duizenden Joden, die in Jezus Christus geloofden, uit Judea vluchtten vanwege de vervolgingen en ontberingen daar. Maar ze waren niet zonder leiding in de gebieden waarnaar zij verstrooid waren. Zij ontvingen aanwijzingen in de brieven van de apostelen Petrus, Judas, Johannes en de Hebreëen brief.

Sectie 3:

Schriftuurlijk bewijs dat het boek Openbaring werd geschreven aan gemeenten van de Joden.

Stilte met betrekking tot de verwoesting van Jeruzalem: er is een andere sterke aanwijzing dat het boek Openbaring is geschreven vóór de verwoesting van Jeruzalem. Dat is, dat in alle geschriften van Johannes, die traditiegetrouw geacht worden later te zijn geschreven, er niet de geringste hint is dat Jeruzalem verwoest is. Johannes zijn tijdgenoten legden veel negatieve gebeurtenissen vast in de schriften, zoals de hongersnood in Judea, de verbanning van de Joden uit Rome, en het martelaarschap van Johannes de Doper, Stefanus, en Jacobus, de zoon van Zebedeus. Petrus en Paulus gaven zelfs een voorbeschouwing van hun eigen dood. Het is, van die generatie, vreemd dat deze catastrofale gebeurtenis zelfs niet eens wordt vermeld, waarin, zoals Josephus ons heeft laten zien, meer dan een miljoen Joden werden gedood en tienduizenden mensen gevangen werden genomen. Dat "Nebukadnessar van Babylon" Jeruzalem heeft verwoest, daar hebben alle profeten van die dagen (Jeremia, Ezechiël, en Daniël) naar verwezen, zoals hieronder zal worden aangetoond.

Jeremia keek terug op de val van Jeruzalem in Klaagliederen hoofdstuk één 1:8: "*Jeruzalem heeft zwaarlijk gezondigd, daarom is zij als een afgezonderde vrouw geworden;*".

Verdere details vindt u in Klaagliederen 2:6-9, waar Jeremia schrijft dat de Heer:

6 En Hij heeft Zijn hut met geweld afgerukt, als een hof, Hij heeft Zijn vergaderplaats verdorven; de HEERE heeft in Sion doen vergeten den hoogtijd en den sabbat, en Hij heeft in de gramschap Zijns toorns den koning en den priester smadelijk verworpen. 7 De Heere heeft Zijn altaar verstoten. Hij heeft Zijn heiligdom te niet gedaan, Hij heeft de muren harer paleizen in des vijands hand overgegeven; zij hebben in het huis des HEEREN een stem verheven als op den dag eens gezetten hoogtijds. 8 De HEERE heeft gedacht te verderven den muur der dochter Sions; Hij heeft het richtsnoer daarover getogen, Hij heeft Zijn hand niet

afgewend, dat Hij ze niet verslonde; en Hij heeft den voormuur en den muur te zamen treurig gemaakt, zij zijn verzwakt. 9 Haar poorten zijn in de aarde verzonken; Hij heeft haar grendelen verdorven en gebroken; haar koning en haar vorsten zijn onder de heidenen; er is geen wet; haar profeten vinden ook geen gezicht van den HEERE”.

Ezechiël verwijst ook naar de vernietiging van Jeruzalem als een feit.

“Ez.33:21: En het geschiedde in het twaalfde jaar onzer gevankelijke wegvoering, in de tiende maand, op den vijfdien der maand, dat er een tot mij kwam, die van Jeruzalem ontkomen was, zeggende: De stad is geslagen.

In Daniel 9:25, verwijst Gabriel naar de wederopbouw van Jeruzalem dat was verwoest.

“Dan.9:25:Weet dan, en versta: van den uitgang des woords, om te doen wederkeren, en om Jeruzalem te bouwen, tot op Messias den Vorst, zijn zeven weken, en twee en zestig weken; de straten, en de grachten zullen wederom gebouwd worden, doch in benauwdheid der tijden”.

Ook al de Oud Testamentische boeken, die na de verwoesting van Jeruzalem, in die tijd, geschreven zijn, maar nog steeds voorafgaand aan de herbouw van de muren van Jeruzalem, wijzen ook terug naar de vernietiging en gevangenschap. Deze omvatten Ezra 4:15, Nehemia 1:3, Esther 2:6, Haggai 1:9 en 2:3, en Zacharias 1:12-17.

Niet alleen verwijst Johannes niet terug naar de vernietiging van Jeruzalem in 70 na Christus, maar er wordt zelfs gesproken over de tempel in Openbaring 11:1 alsof de vernietiging nog niet was gebeurd. Natuurlijk is dit geenszins het bewijs dat de tempel bestond. De tempel wordt genoemd in Daniel 9:26 tijdens de Babylonische ballingschap, toen er geen tempel stond. Echter wordt over de tempel in Daniel gesproken in de toekomstige tijd, terwijl van de tempel in Openbaring wordt gesproken in de tegenwoordige tijd, zij het in een gedeelte van de Schrift dat wordt voorafgegaan door zeven hoofdstukken eerder met de zinsnede: *“Op.4:1:hetgeen na dezen geschieden moet”.*

De stilte van de Schrift, betreffende het onderwerp van een voorafgaande vernietiging in 70 N.C, is een sterke aanwijzing dat het boek Openbaring is geschreven vóór de verwoesting van Jeruzalem en de tempel in 70 N.C.

De apostel Johannes: Eerst moeten we in herinnering brengen dat, in tegenstelling tot de apostel Paulus, de apostel Johannes, die het boek Openbaring schreef, een apostel was van de besnijdenis (Israël). Ik realiseer me dat we al eens eerder naar deze passage hebben gekeken, maar het is nuttig om het te herhalen. In Galaten 2:7-9 schreef Paul:

“Gal.2:7-9: 7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; 8 (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen); 9 En als Jakobus, en Cefas (Petrus), en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

De meeste Bijbel leraren zullen gaarne de leringen van Johannes rechtstreeks toepassen op de christenen in deze bedeling van genade (zowel Jood en heiden), zonder acht te slaan op eventuele dispensationele verschillen. Toch zou het de taak van die leraren moeten zijn om

aan te tonen wat Galaten 2:7-9 dan wel betekent. Hoewel we net hebben gezien dat Johannes een apostel was voor Israël, laten we daar niet stoppen.

Laten we nu eens kijken naar de leer voor de zeven gemeenten en zien of het meer lijkt op de leer van Paulus voor deze bedeling der genade Gods, of dat het meer lijkt op de leer van de twaalf apostelen aan Israël. Op dit punt, zou het het beste zijn als u van het boek Openbaring de hoofdstukken 1-3 gaat lezen.

Priesters: Openbaring 1:6 zegt dat Jezus Christus: “...ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader;...”. Er staan soortgelijke verklaringen in Openbaring 5:10 en 20:6. Waar hebben we dit eerder gehoord? Dit is wat God tegen Moses zei en wat Mozes aan Israël moest vertellen.

Ex.19:6: En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult.

Jesaja 61:6 weergalmt dit vers:

“Doch gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen”.

Isaiah 61:6 echoes this verse:

"But ye shall be named the priests of the LORD: men shall call you the ministers of our God: ye shall eat the riches of the Gentiles, and in their glory shall ye boast yourselves."

De rol van Israël als priesters van de wereld wordt verder uitgelegd in Zacharia 8:22-23 waar staat:

“Zach.8:22-23: 22 Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om den HEERE der heirscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht des HEEREN te smeken. 23 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodsen man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is”.

De apostel Petrus schreef eveneens over het priesterschap van Israël.

“1 Petrus 2:5: Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

En ook in:

“1 Petrus 2:9: Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk;.....”.

Zoals we alreeds gezien hebben werd de eerste brief van Petrus geschreven aan Joden die in Christus geloofden zoals blijkt uit 1 Peter 1:1, 1:18, 2:9, 2:11, 2:12 en 4:3.

Daarentegen, komen de woorden "priester," "priesters," "priesterschap", en "priesterlijke" nooit voor in de brieven van Romeinen tot en met Philemon, dat zijn Paulus zijn brieven aan de Heidenen. Ik zie geen reden om aan te nemen waarom gelovigen, in deze bedeling der genade, priesters moeten zijn. Openbaring 1:6 geeft daarom aan dat het boek Openbaring is geschreven aan Joden.

Inleidende notitie over het boek Openbaring van de hoofdstukken 2 en 3: In de volgende pagina's zullen we de zeven gemeenten van het boek Openbaring, de hoofdstukken 2 en 3, onderzoeken. Het uitschrijven van deze verzen was nogal moeilijk. Voor het grootste deel, volgt de bespreking van de verzen de volgorde zoals ze voorkomen in de tekst. Sommige van de gemeenten hebben echter dingen gemeenschappelijk en dan is het logischer om ze samen te bespreken. U zult dus zien dat sommige aspecten van Thyatira worden besproken in de sectie van Pergamus, of dat een aspect van Smyrna wordt besproken in de sectie van Filadelfia, enzovoort. Hoewel we zullen ingaan op de details is dat niet bedoeld als een algemene, alles omvattende studie van deze hoofdstukken. De focus van onze discussie zal worden beperkt tot het onderwerp van dit artikel.

Bij het bestuderen van deze hoofdstukken kan het voorkomen te worden afgeleid door de details en daardoor het spoor verliezen van de oorspronkelijke vraag die wij behandelen. Dus even ter herinnering, de vraag is: Wie waren de lidmaten, van de zeven gemeenten van Azië, aan wie het boek Openbaring is geschreven, en tot welke bedeling behoren zij? We zullen de vele en talrijke profetische en leerstellige overeenkomsten, van het boek Openbaring, nauwkeurig onderzoeken en bestuderen tesamen met de boeken die zijn geschreven aan Israël, met inbegrip van het Oude Testament en Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, de brief aan de Hebreëen en de brieven van Petrus, Jacobus, Judas en Johannes. We zullen ook aantal tegenstellingen zien tussen de leer van de zeven gemeenten en de leer van Paulus in zijn brieven aan de Heidenen. Dus zullen we zien dat het boek Openbaring is geschreven aan de vergaderingen van Joden in plaats van aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten die onderwezen zijn door de brieven van onze apostel Paulus.

Efeze:

Als we onze weg vervolgen door Openbaring 2:1-7, dan zullen we zo nu en dan de contrasten onderzoeken tussen Paulus zijn brief aan de Efeziërs en de boodschap in het boek Openbaring aan de vergadering te Efeze. In vers 2:2, wordt van de gemeente van Efeze gezegd: "...en dat gij beproefd hebt degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet;". Dit zou veel aannemelijker zijn als het boek Openbaring voorafgaand aan 70 N.C zou zijn geschreven. In 96 N.C, kon alleen een hele oude man misschien hopen om zichzelf voor apostel door te laten gaan. Dit zou bijzonder moeilijk zijn, omdat van de meeste apostelen bekend is dat ze vele jaren eerder de marteldood gestorven waren.

In Openbaring 2:4-5 wordt tegen de gemeente te Efeze gezegd:

"4 Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. 5 Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert".

Er is veel nadruk op "werken" gelegd in Openbaring 2 en 3, alwaar het Griekse woord "ergon" 14 keer is gebruikt. Het wordt meestal vertaald als "werken" zoals is aangegeven in vers 5 hierboven, maar soms wordt het vertaald door: "dadnen".

Blijkbaar is het doen van “de eerste werken” rechtstreeks gekoppeld met het terug keren naar "uw eerste liefde." Maar wat is "uw eerste liefde" en wat zijn de "eerste werken" die de Efeziërs zijn verteld om te doen in Openbaring 2:5?

Deze passage is zeer ruim geïnterpreteerd. Maar door te kijken in Johannes zijn andere geschriften, kunnen we de het de Schrift zelf laten interpreteren. Johannes zegt in 2 Johannes 1:5-6:

“5 En nu bid ik u, uitverkoren vrouwe, niet als u schrijvende een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van den beginne, namelijk dat wij elkander liefhebben. 6 En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van den beginne gehoord hebt, dat gij in hetzelfde zoudt wandelen”.

De eerste liefde is dus om elkaar lief te hebben en het opvolgen van de geboden van God.

“1Joh.5:3: Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren,.....”.

Het gebod om God en uw naaste lief te hebben komt eveneens voor in andere Nieuw Testamentische boeken. Er staat bijvoorbeeld in Jacobus 2:8:

“Indien gij dan de koninklijke wet volbrengt, naar de Schrift: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.....”.

In Matth.22:37-40 zei Jezus Christus:

“Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. 38 Dit is het eerste en het grote gebod. 39 En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen. 40 Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten”.

Zo zijn dus de eerste werken; “God lief te hebben” en “uw naaste liefhebben”. Kijk, met dit in gedachten, naar de boodschap in Op.2:5:

“...bekeer u, en doe de eerste werken...”

en:

“Op.2:7: Ik zal hem geven te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is”.

Vergelijk deze beide verzen met Jeremia 7:5-7:

“5 Maar indien gij uw wegen en uw handelingen waarlijk zult goed maken; indien gij waarlijk zult recht doen tussen den man en tussen zijn naaste; 6 De vreemdeling, wees en weduwe niet zult verdrukken, en geen onschuldig bloed in deze plaats vergieten; en andere goden niet zult nawandelen, ulieden ten kwade; 7 Zo zal Ik u in deze plaats, in het land, dat Ik uw vaders gegeven heb, doen wonen van eeuw tot eeuw”.

Ziet u dat de boodschap dezelfde is?

Let er op dat in Op.2:5 de komst van Christus **niet** wordt voorgesteld zoals Paulus de Opname presenteert, namelijk de gezegende hoop van de gemeente waarmee we elkander vertroosten (1Thess.4:13-18). In plaats daarvan, wordt de komst van Christus gepresenteerd als een strenge waarschuwing, "... de eerste werken; of anders zal Ik spoedig tot u komen, en zal uw kandelaar verwijderen".

In Openbaring 2:6, zien we de vermelding van een ketterse groep genaamd de Nicolaïten. Echter maakt Paulus, in zijn brief aan de Efeziërs, geen melding van deze groep.

We gaan verder met Op.2:7:

".....Die overwint, Ik zal hem geven te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is".

Hoe kan dit nu dezelfde gemeente zijn als de gemeente waar Paulus aan schreef? De Efeziërs werd gezegd:

"Ef.2:5-6: 5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden) 6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus".

Naar al deze gebeurtenissen wordt verwezen in de verleden tijd. Maar aan de gemeente te Efeze, in het boek Openbaring, wordt iets totaal anders verteld. Op.2:7, zie boven, wordt later verduidelijkt in Op.22:14:

"Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad (het nieuwe Jeruzalen)".

Dus krijgen ze te horen dat ze het recht tot het eeuwige leven kunnen verkrijgen als ze "zijn geboden doen". Dit verschilt enorm van wat onze apostel Paulus de gelovigen in deze bedeling van genade vertelt:

"Ef.2:8-9: 8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; 9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme".

We zullen de verklaringen betreffende de "overwinnaars", verderop in dit artikel, in meer detail onderzoeken.

Vergeet niet dat de brief van Paulus aan de Efeziërs gericht was aan getrouwe, volwassen gelovigen, en dat de brief rijk was aan de kennis van verschillende verborgenheden (Efeziërs 3:1-11, 5:32, 6:19) en dat die brief vol staat met het onderwijs van de diepere dingen van Christus (Efeziërs 3:18-19). Maar de leer van Openbaring 2:1-7 is hoofdzakelijk om elkaar lief te hebben en God's geboden te houden. Wanneer we Paulus zijn de brief aan de Efeziërs vergelijken met de boodschap die gevonden wordt in de gemeente van Efeze in het boek Openbaring, dan zien we weinig overeenkomst in zowel de geestelijke situaties van de gemeenten of de leer die hun wordt aangeboden.

Sommigen zullen beweren dat het boek Openbaring vele jaren later, na de brief van Paulus, is geschreven en dat de Efeziërs teruggevallen waren van hun vorige status. Maar als dat waar

is, dan zou hun niet een Koninkrijks bericht zijn toegezonden. Integendeel, zij zouden een boodschap hebben gekregen van het type van de eerste brief aan de Korinthiërs, een type boodschap die onze apostel Paulus verzend aan vleeselijke gelovigen.

Ik moet opmerken dat het woord "vergadering" niet altijd een groep christelijke gelovigen voorstelt wanneer het voorkomt in de Bijbel. Het Griekse woord dat met "gemeente" wordt vertaald in de King James Bijbel is "ekklesia," wat gewoon betekent een geroepen verzameling van mensen in een vergadering. Het woord "ekklesia" wordt vertaald met "vergadering" als er wordt verwezen naar een groep die voornamelijk bestaat uit Heidenen zoals dat staat in Hand. 19:32, 39 en 40. Een ander voorbeeld komt voor in Hand. 7:38, toen Stefanus verwees naar de vergadering in de wildernis tijdens de 40 jaar van het zwerven van de kinderen Israëls. Deze mensen waren zeker geen Christenen. Voor het grootste deel waren het zelfs geen gelovige Israëlieten. In Hebr. 3:16-19, worden zij in het algemeen gekenmerkt door ongelof. Voorzover ik het me bewust ben is het zo dat, elke keer als Paulus het woord "ekklesia gebruikt", hij verwijst naar een vergadering van gelovigen, Christenen dus. Dit gebruik is zo algemeen in het Nieuwe Testament dat sommige mensen verward worden in de gevallen als het woord verwijst naar een groep gelovigen. Dus moeten we oppassen als we het woord "vergadering" tegenkomen in de Schrift.

Smyrna:

Openbaring 2:9 zegt:

“Ik weet uw werken, en verdrukking, en armoede (doch gij zijt rijk), en de lastering dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans”.

De ware rijkdom van degenen die in armoede leven wordt ook behandeld in Jacobus 2:5:

“.....heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof.....”.

De zinsnede: "De synagoge des satans" komt voor in zowel de brief aan Smyrna als in de brief aan Filadelfia.

“Op.2:9:Ik weet..... de lastering dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans”.

In het schrijven aan Filadelfia staat:

“Op.3:9: Zie, Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen, en aanbidden voor uw voeten, en bekennen, dat Ik u liefheb”.

In de sectie van Filadelfia, in de pagina's die volgen, zullen we een opvallende parallel zien tussen deze passage en één in hoofdstuk 60 van Jesaja. Maar laat ons voor nu de gelijkenis opmerken tussen Openbaring 3:9 en Jesaja 49:23 waar staat:

“En koningen zullen uw voedsterheren zijn, hun vorstinnen uw zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde, en zij zullen het stof uwer voeten lekken; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben,.....”.

Niet-christelijke Joden van vandaag de dag geloven in het algemeen dat een Jood, die begint te geloven dat Jezus de Messias is, niet langer een Jood is. Soms houden zij zelfs een begrafenisdienst voor hen alsof ze gestorven zijn. Misschien zijn de Joden in deze vroege gemeente vertroost, voor de vervolging waarmee zij geconfronteerd werden, door de Joden die niet in Jezus Christus geloofden. Dat herinnert ons aan hetgeen Paulus heeft gezegd in Rom.9:6:

“..... want die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn”.

Maar deze Joden, van de synagoge des Satans, keken neer op de Joden die in Jezus Christus geloofden zoals Jesaja 65:3 -5 hen beschrijft als degenen die ondergedompeld zijn in de afgodendienst:

“3in hoven offerende, en rokende op tichelstenen; 4etende zwijnenvlees,.....5 . Die daar zeggen: Houd u tot uzelf, en naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij,.....”.

Aan de gemeente te Smyrna zegt Op.2:10:

“Vrees geen der dingen, die gij lijden zult. Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens.

Een vergelijkbare beschrijving wordt gevonden in de Bergrede in Lukas en Mattheüs:

“12 Maar voor dit alles, zullen zij hun handen aan ulieden slaan, en u vervolgen, u overleverende in de synagogen en gevangenschappen; en gij zult getrokken worden voor koningen en stadhouders, om Mijns Naams wil. 13 En dit zal u overkomen tot een getuigenis”.

“Matth.24:9 en 13: 9 Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns Naams wil.....13 Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden”.

In Jesaja 28:5 wordt een “heerlijke Kroon” genoemd:

“Te dien dage zal de HEERE der heirscharen tot een heerlijke Kroon en tot een sierlijken Krans zijn den overgeblevenen Zijns volks.

Zie ook hoe Op.2:10 parallel loopt met Jacobus 1:12:

“Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben.

Eerder in dat zelfde hoofdstuk zegt Jacobus 1:2-4:

“2 Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt; 3 Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt. 4 Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk”.

Daarentegen, zegt onze apostel Paulus dat wij volmaakt in Christus zijn.

“Kol.2:10: En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht”..

Pergamus:

Degenen die de leer van Balaam houden worden, met betrekking tot Pergamus, vermeld in Openbaring 2:14:

“Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij aldaar hebt, die de lering van Balaam houden, die Balak leerde den kinderen Israels een aanstoot voor te werpen, opdat zij zouden afgodenoffer eten en hoereren.

Naar degenen die de leer van Balaam aanhangen wordt ook verwezen in 2 Peter 2:15 en in Judas 11. Ironisch genoeg, zijn dit slechts de enige drie keer dat Balaam wordt genoemd in het Nieuwe Testament, alle binnen ongeveer 14 pagina's in mijn Bijbel. Opgemerkt moet worden dat, hoewel de naam Balaam niet gebruikt is met betrekking tot de gemeente van Thyatire; onderzoek van Openbaring 2:14 tot 2:20 toont aan dat ze veel van dezelfde ketterse kenmerken hebben (ontucht en dingen eten die zijn geofferd aan de afgoden) als Pergamus.

Het verhaal van Balaam wordt verteld in Numeri hoofdstukken 22-24 en 31. Toen Balaam niet in staat was om te het volk Israël, die niet door God waren vervloekt, te vervloeken bedacht hij een plan voor Balak om Israël te laten zondigen zodat God hen zou straffen.

Opgemerkt moet worden dat Paulus de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten leerde dat het eten van dingen die aan de afgoden waren geofferd op zich geen zonde was, want we weten dat een afgod niets is. We moeten echter oppassen onze zwakkere broeder niet te laten struikelen (1 Corinthians 8:1-13). Na de bespreking van Petrus over Balaam zei Petrus:

“2 Petrus 3:15-16: 15 En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkewijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft; 16 Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf”.

Wellicht waren er sommige Joden die de leer van Paulus, over vlees, verdraaiden door te zeggen dat het eten van aan de afgoden geofferde dingen altijd goed waren voor iedereen. Misschien pasten zij het vervolgens onjuist toe in de gemeenten die alleen uit Joden bestonden. Het is zeer eenvoudig om de overeenkomsten te zien tussen 2 Petrus en Judas. Zorgvuldige studie onthult dat 2 Petrus 2:1 – 3:3 zeer nauwkeurig Judas 4-19 volgt. Het lijkt erop dat Petrus, Judas, en het boek Openbaring allen naar dezelfde ketterij wijzen die de vergaderingen van de Joden was binnengeslopen. Dit is een andere aanwijzing dat misschien alle drie deze boeken werden geschreven rond dezelfde tijd, in het midden of het einde van de jaren 60 N.C.

Openbaring 1:7 zegt:

“Op.1:7: Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven; ja, amen.

Dit verwijst zeker naar de tweede komst aan het eind van de Verdrukking, niet naar de Opname. Later wordt, in Op.2:16, tegen Pergamus gezegd:

“Bekeer u; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard Mijns monds”.

Ook dit is geen verwijzing naar de Opname maar naar de tweede komst zoals beschreven in Op.19:15:

“En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede; en Hij treedt den wijnpersbak van den wijn des toorns en der gramschap des almachtigen Gods”.

Verdere details van de tweede komst van Christus vinden we in Op.19:21:

“ En de overigen werden gedood met het zwaard Desgenen, Die op het paard zat, hetwelk uit Zijn mond ging; en al de vogelen werden verzadigd van hun vlees.

Dit is niet de eerste keer dat het woord van God wordt vergeleken met een zwaard. Hebr.4:12:

“ Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard,.....”.

“Jes.49:2: En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard,.....”.

Het vreselijke zwaard van God wordt beschreven in Ezechiël 21:1-17 en in Ezechiël hoofdstuk 9. Mijn belangrijkste punt is dat deze passages over toorn gaan (Openbaring 2:16 en 19:15) en niet zijn gekoppeld aan de Opname van de kerk, maar aan de tweede komst van Christus aan het einde van de Verdrukking.

Merk de nadruk die Jezus legt op Zijn "haastige komst" in Openbaring 2:5, 2:16, 3:3, 3:11. Veelvuldig wordt het gebruikt als een duidelijke waarschuwing, zoals in Openbaring 2:16:

“Bekeer u; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard Mijns monds”.

Deze verklaring zou weinig zinvol als het in 96 AD was geschreven toen er geen tempel stond. Veel ijverige Bijbel studenten weten dat de gruwel der verwoesting, van Daniel 9:27 en Matthew 24:15, plaats zal vinden in de tempel, drie en een half jaar voordat de Heer, aan het einde van de grote Verdrukking, krijg gaat voeren met het zwaard van Zijn mond zoals hierboven beschreven in Openbaring 19:15. Daarom, omdat er geen tempel was, zouden ze moeten weten dat de Heer niet spoedig zou komen om tegen hen te strijden met het zwaard van Zijn mond. De Heer kan ons natuurlijk op elk moment wegnemen, maar de Opname is niet het onderwerp van Openbaring 2:16. Dit moet geschreven zijn aan de Joden die leefden voorafgaand aan 70 N.C en aan degenen die daarna leven, zodra de tempel is herbouwd, in de

toekomstige Verdrukking. Anders, hoe kon Openbaring 2:16 worden opgevat als een ernstige waarschuwing?

In tegenstelling tot Openbaring 2:16, is de boodschap van Paulus aan de gemeente van deze huidige bedeling:

“1Thess.5:9-10: 9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus; 10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden”.

In Openbaring 2:14-16, is dood door het zwaard beloofd aan hen die dingen eten dat aan de afgoden is geofferd. Dit is ook voorzeggd in Jesaja 66:16-17;

“Jes.66:16-17: 16 Want met vuur, en met Zijn zwaard zal de HEERE in het recht treden met alle vlees; en de verslagenen des HEEREN zullen vermenigvuldigd zijn. 17 Die zichzelf heiligen, en zichzelf reinigen in de hoven, achter een in het midden derzelve, die zwijnenvlees eten, en verfoeisel, en muizen; te zamen zullen zij verteerd worden, spreekt de HEERE”.

Dit doden is ook geprofeteerd in Amos 9:9-10:

“Amos 9:9-10: 9 Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israels onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen. 10 Alle zondaars Mijns volks zullen door het zwaard sterven; die daar zeggen: Het kwaad zal tot ons niet genaken, noch ons voorkomen”.

Deze profetie laat Israël terug keren uit de landen waarnaar zij waren verstrooid, dus we weten dat deze profetie over de eindtijd gaat en strookt met Openbaring 2:14-16.

In Op.2:17 zegt Christus:

“.....Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is,.....”.

Wij weten nu, uit het boek Exodus, dat de kinderen Israël's het manna aten, dat God vanuit de hemel zond, toen ze gedurende 40 jaar in de wildernis waren; als ze het langer dan één dag bewaarden dan bedorf het. Dus alle manna werd of gegeten of het bedorf, zodat dat er niets over bleef, zo is het toch? Nee. Er is hierop één uitzondering en dat staat in Exodus 16:32-34.

“Ex.16:32-34: 32 Voorts zeide Mozes: Dit is het woord, hetwelk de HEERE bevolen heeft: Vul een gomer daarvan tot bewaring voor uw geslachten, opdat zij zien het brood, dat Ik ulieden heb te eten gegeven in deze woestijn, toen Ik u uit Egypteland uitleidde. 33 Ook zeide Mozes tot Aaron: Neem een kruik, en doe een gomer vol Man daarin; en zet die voor het aangezicht des HEEREN, tot bewaring voor uw geslachten. 34 Gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had, also zette ze Aaron voor de getuigenis (in de ark van het verbond) tot bewaring”.

Deze éne gomer manna moest bewaard blijven en gezien worden, het moest niet verborgen worden. Het werd geplaatst in de ark van het verbond zoals Hebr.9:4 zegt:

“Hebr.9:4: Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, daar het Manna in was, en de staf van Aaron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds”.

Nú weten we dat sinds de Babylonische invasie in Israël, rond 600 v.Chr., de ark van het verbond verborgen is; tot op het moment dat dit artikel wordt geschreven, weet niemand de verblijfplaats van de heilige ark. Hoewel velen duizenden jaren hebben gezocht naar de ark, heeft niemand het tevoorschijn kunnen brengen. Het manna in de verborgen ark is dus ook verborgen.

In op.2:17 zegt de Geest:

“.....Ik zal hem geven een witten keursteen, en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt.

Vergelijk dat met Jesaja 62:2:

“En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal.

De onbekeerden in Pergamus worden, in Openbaring 2:16-17, gedood terwijl de Overwinnaars een nieuwe naam ontvangen. Ook zegt Jesaja 65:15:

“En gijlieden zult uw naam Mijn uitverkorenen tot een vervloeking laten; en de Heere HEERE zal ulieden doden, maar Zijn knechten zal Hij met een anderen naam noemen”.

Met betrekking tot de betekenis van de "witte steen", in Op.2:17 is het Griekse woord "steen" vertaald met "psephos". In de aloude dagen was het gebruikelijk dat mensen die beschuldigd werden van misdaden beoordeeld moesten worden door te stemmen met behulp van stenen die ofwel wit voor vrijspraak waren of zwart voor veroordeling, vandaar de uitdrukking "zwart-wit". Het geven van een "witte steen", in vers 17, vertegenwoordigt vergeving van de zonden.

Het woord "psephos" werd soms ook gebruikt met de betekenis van "stemmen", omdat de steen, "psephos", werd gebruikt bij het "stemmen". De enige andere plaats waar "psephos" wordt gebruikt in de Schrift is in Handelingen 26:10 waar Paulus zegt:

Hand.26:10: Hetwelk ik ook gedaan heb te Jeruzalem, en ik heb velen van de heiligen in de gevangenis gesloten, de macht van de overpriesters ontvangen hebbende; en als zij omgebracht werden, stemde ik het toe.

Hier is het woord "psephos" vertaald met "stemde".

Bij het lezen van al deze details moeten we uitkijken dat we door de vele bomen het bos niet uit het oog verliezen. Vergeet niet dat we kijken tot in hoeverre de leer, gegeven aan de zeven gemeenten in het boek Openbaring, in overeenstemming is met de leer aan Israël gegeven in Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, Hebr.9 en de brieven van Petrus, Jacobus, Judas en Johannes.

Wij wijzen ook op enkele van de tegenstellingen tussen de leer voor de zeven gemeenten en de leer van Paulus in de brieven aan de Heidenen (Romeinen tot en met Filemon). Door de talrijke profetische en leerstellige overeenkomsten met de boeken aan Israël gericht, en de vele belangrijke verschillen met de brieven Paulus aan de Heidenen, zien we hoe het boek Openbaring geschreven is aan vergaderingen van Joden, in plaats van aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten die onderwezen zijn door onze apostel Paulus.

Thyatira:

De brief aan de gemeente te Thyatira begint met enkele unieke aspecten betreffende de verschijning van Jesus Christus. Daarom zullen we wat tijd nemen om enkele van hen hier te onderzoeken.

“Op.2:18:Dit zegt de Zoon van God, Die Zijn ogen heeft als een vlam vuurs, en Zijn voeten zijn blinkend koper gelijk”.

Dit lijkt veel op wat er staat in Daniel 10:6, toen Daniël de visie van een man had met:

“.....Zijn ogen gelijk vurige fakkelen, en Zijn armen en Zijn voeten gelijk de verf van gepolijst koper.....”.

Vergeet niet dat, in Openbaring hoofdstuk één, een meer gedetailleerde beschrijving van de verschijning Christus werd gegeven waaronder:

“Op.1:14: En Zijn hoofd en haar was wit, gelijk als witte wol, gelijk sneeuw; en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs”.

Dat identificeert Jezus Christus als: *“de Oude van dagen”* en *“en het haar Zijns hoofds als zuivere wol;.....”* (Dan.7:9 en 13 en 22).

In Daniel 7:22 wordt geverifieerd dat Jezus Christus *“de Oude van dagen”* is door te zeggen dat de *“kleine hoorn”* (de AntiChrist) heerste tegen de heiligen,

“Dan.7:22: Totdat de Oude van dagen kwam, en het gericht gegeven werd aan de heiligen der hoge plaatsen, en dat de bestemde tijd kwam, dat de heiligen het Rijk bezaten”.

De betekenis van al deze beelden en ongewone verschijning zou voor de Heidenen van de eerste eeuw geen nut hebben gehad omdat ze niet vertrouwd waren met de leringen in het Oude Testament. Jezus Christus verscheen aan Johannes in de gedaante zoals hij ook aan de profeten van het Oude Testament verscheen, zodat Israël precies zou weten wie Hij was. Jezus Christus doet de afkondiging dat Hij de *“Ik ben”* is, de Almachtige God die sprak tot de profeten van het Oude Testament. We zullen verder naar deze identificatie kijken als we verder gaan. De stem van Jezus Christus is eveneens uniek. In Openbaring 1:15 wordt die stem op deze manier beschreven:

“Op.1:15:en Zijn stem als een stem van vele wateren”.

Vergelijk dat met Ezechiël 43:2 waar staat:

“Ez.43:2: En ziet, de heerlijkheid des Gods van Israel kwam van den weg naar het oosten; en Zijn stem was als het geruis van vele wateren, en de aarde werd verlicht van Zijn heerlijkheid”.

Ezechiël 1:24 zegt:

“En als zij gingen, hoorde ik een geruis hunner vleugelen, als het geruis van vele wateren, als de stem des Almachtigen,.....”.

Wie had een stem als het geruis van vele wateren? De God van Israël, de Almachtige, dat is Jezus Christus.

Op vele plaatsen in het boek Openbaring wordt Jezus Christus “de eerste en de laatste” genoemd.

“Op.2:8: En schrijf aan den engel der Gemeente van die van Smyrna: Dit zegt de Eerste en de Laatste, Die dood geweest is, en weder levend is geworden”.

En in hoofdstuk één van het boek Openbaring zegt Hij:

“Op.1:8: Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige”.

Tenslotte zegt Hij in het laatste hoofdstuk:

“Op.22:13: Ik ben de Alfa, en de Omega, het Begin en het Einde; de Eerste en de Laatste.

Dit komt overeen met de Oud Tetsmentische profeten. Hij zegt in Jesaja 48:12:

“Hoor naar Mij, o Jakob! en gij Israel, Mijn geroepene! Ik ben Dezelfde; Ik ben de Eerste, ook ben Ik de Laatste”.

Ook staat er in Jesaja 44:6:

“Zo zegt de HEERE, de Koning van Israel, en zijn Verlosser, de HEERE der heirscharen: Ik ben de Eerste, en Ik ben de Laatste, en behalve Mij is er geen God”.

Als je "de HEERE" in hoofdletters in de SV (Statenvertaling 1637) ziet, is het bijna altijd "Jehovah", Gods eigenaam. De SV vertalers spelden niet de naam Jehovah, maar vervingen het, in meer dan 99,86% van de gevallen, door "de HEERE". Jesaja 41:4 zegt:

“Wie heeft dit gewrocht en gedaan, roepende de geslachten van den beginne? Ik, de HEERE, Die de Eerste ben, en met den Laatste ben Ik Dezelfde.

Dus, als Jezus Christus steeds weer verkondigt dat Hij de "Ik ben" is, wil hij allen laten weten dat hij de God van het Oude Testament is, de Alfa en de Omega, degene die de hemel en de aarde heeft geschapen, degene die de harten en gedachten onderzoekt. Als we verder gaan met deze studie, zullen we meer afkondigingen door Jezus Christus zien van de "Ik ben". In Op.2:20-22 vinden we:

“20dat gij de vrouw Jezabel, die zichzelf zegt een profetes te zijn, laat leren, en Mijn dienstknechten verleiden, dat zij hoereren en afgodenoffer eten. 21 En Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren van haar hoererijs, en zij heeft zich niet bekeerd. 22 Zie, Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken”.

Er is veel gespeculeerd over de vraag waarom de naam "Izebel" hier wordt gebruikt. Maar ongeacht de precieze betekenis, de naam draagt een zware Oude Testamentische ondertoon. Terug in ongeveer 900 v.Chr. was Izebel de heidense koningin die de echtgenote van Achab, koning van Israël, was. Ze leidde bijna geheel Israël tot het aanbidden van Baal. De profeet Elia doodde 400 van haar Baäl profeten, zie 1 Koningen 18:25-40.

Over afgodendienst wordt heel vaak gesproken als overspel of hoererijs, en Israël heeft vaak gehoor gegeven aan de woorden van valse profeten, die de rol speelden van een hoer, en ze vervielen in afgoderijs.

“Jer.5:30-31: 30 Een schrikkelijke en afschuwelijke zaak geschiedt er in het land. 31 De profeten profeteren valselyk, en de priesters heersen door hun handen; en Mijn volk heeft het gaarne alzo;.....”.

“Ez.6:9:omdat Ik verbroken ben door hun hoerachtig hart, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die hun drekgoden nahoereren;.....”.

Er zijn vele andere verzen die verwijzen naar afgoderijs en hoererijs met inbegrip van Jeremia 2:20, 3:1-9 en 13:27, en Psalm 106:39. Door de Oud Testamentische profeten verwees God vaak naar Israël als een hoer, maar staat er ook maar ergens in de brieven Paulus waar de gemeente wordt vergeleken met een hoer? Zelfs de vleselijke Korinthiërs of de legalistische Galaten werden niet op zodanige wijze aangesproken.

Openbaring 2:22 zegt:

“Zie, Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken”.

Het woord “bekerens” komt veelvuldig voor in de hoofdstukken 2 en 3 van het boek Openbaring. Nu kunnen er sommige lezers zjn die altijd gedacht hebben dat bekering een uniek Nieuw Testamentisch concept is. Maar dat is niet het geval. De oproep tot bekering komt ook vaak voor in het Oude Testament. Het “bekerens” betekent "terug komen van overtreding." Jesaja 59:20 voorziet in een voorbeeld uit het Oude Testament.

“Jes.59:20: En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE.

Een andere wordt gevonden in Ezechiël 18:30-31:

“30bekeert u van al uw overtredingen, zo zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot worden. 31 Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israels?”

Het concept, dat iemand afgerekend wordt op zijn daden (Openbaring 2:23 en 22:12) is niet een uniek Nieuw Testament concept. Het is komt ook voor in het Oude Testament. Isaiah 59:18 zegt:

“Even naar de werken, even daarnaar zal Hij vergelden, grimmigheid aan Zijn wederpartijders, vergelding aan Zijn vijanden; den eilanden zal Hij het loon vergelden”.

Ezechiël 7:3 zegt:

“ Nu is het einde over u; want Ik zal Mijn toorn tegen u zenden, en Ik zal u richten naar uw wegen, en Ik zal op u brengen al uw gruwelen”.

In Openbaring 2:23, doet Jezus Christus een andere afkondiging van het "Ik ben" waar we eerder over spraken:

“En haar kinderen zal Ik door den dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uw werken”.

Natuurlijk, christenen in deze huidige bedeling, aan wie Paulus schreef, weten dit al, en hoeven er geen duizenden mensen gedood worden alvorens het te geloven. Maar Zacharia 13:6, waar gesproken wordt over de terugkeer van Christus, zegt:

“Zach.13:6: En zo iemand tot hem zegt: Wat zijn deze wonden in uw handen? zo zal hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben, in het huis mijner liefhebbers”.

Niet één Christen zou vandaag de dag deze vraag stellen. Wij allen weten dat Jezus Christus gekruisigd werd. Maar kijk naar de reactie van het volk Israël, na de tweede komst, wanneer ze beseffen dat de Messias waarop ze wachtten eigenlijk Jezus Christus is, die werd gekruisigd.

“Zach.12:10-11: 10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. 11 Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn,.....”.

Openbaring 2:23 is nagenoeg indentiek aan Jeremia 17:10, waar staat:

“Ik, de HEERE, doorgrond het hart, en proef de nieren; en dat, om een iegelijk te geven naar zijn wegen, naar de vrucht zijner handelingen”.

Wie doet dat? “de HEERE”. Vergeet niet dat de vertalers van de Statenvertaling "HEERE", in hoofdletters, schreven in plaats van "Jehovah." Dus zien we dan dat Jezus Christus Jehovah is, de Almachtige God, degene die spreekt in het Oude Testament. Evenzo zegt Psalm 44:21:

“Psalm 44:22: Zou God zulks niet onderzoeken? Want Hij weet de verborgenheden des harten.

Jeremia 16:21 zegt:

“Daarom, ziet, Ik zal hun bekend maken op ditmaal; Ik zal hun bekend maken Mijn hand en Mijn macht; en zij zullen weten, dat Mijn Naam is HEERE”.

Zelfs als we helemaal terug gaan naar Moses, zien we dat God het volk Israël vertelde wie hij is. Exodus 10:1-2:

“1 Daarna zeide de HEERE tot Mozes: Ga in tot Farao; want Ik heb zijn hart verzaamd, ook het hart zijner knechten, opdat Ik deze Mijn tekenen in het midden van hen zette; 2 En opdat gij voor de oren uwer kinderen en uwer kindskinderen moogt vertellen, wat Ik in Egypte uitgericht heb, en Mijn tekenen, die Ik onder hen gesteld heb; opdat gijlieden weet, dat Ik de HEERE ben”.

Het Oud Testamentisch boek Ezechiël is gevuld met profetie, waarvan een groot deel voor de eindtijd is. Daarin benadrukt God herhaaldelijk de zin *"weet, dat Ik de HEERE ben"*.

Alleen in het boek Ezechiël wordt deze zinsnede 58 keer herhaald in 24 verschillende hoofdstukken. Dat is nog eens benadrukken! Herinner u dat, in Openbaring 2:23, Jezus Christus zegt:

“En haar kinderen (Jezabel) zal Ik door den dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uw werken.

Dat is in overeenstemming met Ezechiël 20:34-38 waar staat:

“34 Want Ik zalu vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt,35 Daartoe zal Ik u brengen in de woestijn der volken, en Ik zal met u aldaar rechten, aangezicht aan aangezicht;38 Daartoe zal Ik, die rebel zijn, en die tegen Mij overtreden,en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.

Sommige lezers kunnen later teruggaan en de rest van deze verzen onderzoeken in Ezechiël, die de woordgroep bevatten: *“en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben”*. Deze verzen zijn: Ezechiël 6:7, 10, 13, 14, 7:4, 9, 27, 11:10, 12, 12:15, 16, 20, 13:14, 21, 23, 14:8, 15:7, 16:62, 20:12, 20, 26, 38, 42, 44, 22:16, 24:27, 25:5, 7, 11, 17, 26:6, 28:22, 23, 26, 29, 9, 21, 30:8, 19, 25, 26, 32:15, 33:29, 34:27, 35:4, 9, 12, 15, 36:11, 23, 38, 37:6, 13, 38:23, 39:6, 7, 22, 28.

Vergeet niet dat, in de Bergrede, Jezus Christus zijn discipelen waarschuwde voor anderen die zouden komen om te bedriegen, zeggende: *"Ik ben het"*. In Lucas 21:8 staat:

“En Hij zeide: Ziet, dat gij niet verleid wordt; want velen zullen er komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en de tijd is nabij gekomen, gaat dan hen niet na.

Mattheüs 24:5 zegt eveneens:

“Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en zij zullen velen verleiden.

In Openbaring 2:23, maakt Jezus Christus het duidelijk dat geen van deze bedriegers de Christus is. Besteed geen aandacht aan hen, omdat *"Ik het ben"...*. Openbaring 2:28 zegt:

“En Ik zal hem de morgenster geven”.

Uit Op.22:16 weten we dat Jezus Christus de Morgenster is. Petrus zinspeelde hier op in 2 Petrus 1:19:

“En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uw harten”.

Het is opmerkelijk dat in beide gevallen het ontvangen van de Morgenster (dag) wordt aangeduid als een toekomstige gebeurtenis. Echter, onze apostel Paul leerde dat wij Christus reeds ontvangen hebben en dat Hij al in ons hart aanwezig is (Kolossenzen 2:6, 2 Korintiërs 4:6, en Galaten 4:6).

Sardis

De gemeente te Sardis begint met het eerste vers, in hoofdstuk drie, waar Jezus Christus zegt dat deze gemeente "dood" is. Er is nog een verwijzing naar de fysiek levenden die dood waren in Matthew 23:27 toen Jezus tegen de schriftgeleerden en Farizeeën zei:

“Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeen, gij geveinsden, want gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid”.

Verderop zullen we zien dat de gemeente te Laodicea, in hoofdstuk 3 van het boek Openbaring, wordt beschreven als lauw, ellendig, arm, blind en naakt. Dit brengt de vraag naar voren of dergelijke negatieve woorden als "dood," "blind", en "naakt" toepasselijk zijn op een groep van gelovige Christenen, gereinigd door het bloed van Christus, en in wie de Heilige Geest woont.

Het woord "dood" impliceert, het ontbreken van eeuwig leven, iets dat alle ware christenen hebben en niet kunnen verliezen. Paulus schreef vaak over de dood van de gelovigen omdat wij met Christus zijn gestorven en opgestaan (Kolossenzen 2:12-13). Maar hij sprak nooit over een gemeente die dood was in de negatieve context van Openbaring 3:1. Paulus schreef in Kolossenzen 3:3-4:

“3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. 4 Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid”.

In 1 Korintiërs 5:5 zei Paulus zelfs niet dat de man, die een seksuele relatie met de vrouw van zijn vader had "dood" was. Maar integendeel, hij moest worden overgeleverd aan:

“.....satan, tot verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden....”.

Toen hij later terugschreef aan de Corinthiërs, zegt Paulus dat ze:

“2Kor.2:7-8: 7hem liever moet (moesten) vergeven en vertroosten, opdat de zodanige door al te overvloedige droefheid niet enigszins worde verslonden. 8 Daarom bid ik u, dat gij de liefde aan hem bevestigt.

De uitdrukking “blind” betekent ongelooft.

“2Kor.4:3-6: 3 Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen, die verloren gaan; 4 In dewelke de god dezer eeuw (Satan) de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is.6 Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus”.

In de context waarin wordt gesproken tot de gemeente te Laodicea, in Openbaring 3:17-18, betekent "naakt" iemand die niet is bekleed met gerechtigheid. Maar Paulus zegt in Kolossenzen 3:9-10 dat:

“9dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken, 10 En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft”.

In Kolossenzen 4:13-16 zei Paulus dat hij ook een brief had geschreven aan de nabijgelegen gemeente te Laodicea en dat zij hun brieven moesten uitwisselen en lezen. Zou Paulus echt willen dat Kolossenzen 3:9-10 gelezen zou worden door een gemeente die omschreven wordt als: *“.....ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt”?* (Op.3:17). Nee, ik geloof niet dat de gemeente te Laodicea, die wordt genoemd in de brief aan de Kolossenzen, dezelfde gemeente is als de gemeente die beschreven wordt in het boek Openbaring. Paulus schreef aan een gemeente in de bedeling der genade, die hoofdzakelijk bestond uit Heidenen, maar sommige leden waren Joden. Johannes schreef echter aan een andere gemeente, die alleen uit Joden bestond. De twee aparte leringen zijn voor twee afzonderlijke groepen en mogen nooit met elkaar worden gemengd. We zullen Laodicea verder onderzoeken als we verderop in dit artikel bij de sectie van Laodicea aankomen.

Geen van deze woorden: "dood", "blind", of "naakt" kan in dezelfde context worden gebruikt, zoals het wordt gebruikt in Openbaring hoofdstuk 3, om het op de juiste wijze toe te passen op degenen die het eeuwige leven en het burgerschap in de hemel reeds bezitten, en die de Heilige Geest inwonend hebben.

In Openbaring 3:3 zien we een ander verschil tussen de twee bedelingen. Jezus Christus waarschuwde de kerk in Sardis:

“Op.3:3:..... Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten, op wat ure Ik over u komen zal”.

De discipelen leerden in de hof van Gethsemene in Mark 13:24-37 en Lukas 12:35-47, dat "waken" betekent om wakker en alert te blijven. In tegenstelling hiermee vertelde Paulus de Thessalonicenzen:

“1Thess.5:4: Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen”.

En enige verzen verder voegt hij er aan toe:

“1Thess.5:9-10: 9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus; 10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden”.

Wij moeten altijd dankbaar zijn voor onze positie in Christus. Zo goed als de beloften voor de zeven gemeenten in het boek Openbaring zijn, zo zijn de beloften die aan ons zijn gegeven, door Paulus, zoveel temeer vertroostend. Door Gods genade, "... hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen ..." we zullen voor eeuwig leven met Christus.

Filadelfia

Deze passage begint met een verbinding met het Oude Testament door Jezus Christus te beschrijven van als;

“.....de Heilige, de Waarachtige, Die den sleutel Davids heeft; Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent”.

Dezelfde terminologie wordt gevonden in Jesaja 22:21-22, toen zei de heer van Eljakim:

“.....Ik zal hem met uw gordel sterken, en uw heerschappij zal Ik in zijn hand geven; en hij zal den inwoneren te Jeruzalem en den huize van Juda tot een vader zijn. 22 En Ik zal den sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen, en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten, en niemand zal opendoen”. 23 23 En Ik zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats; en hij zal wezen tot een stoel (troon) der eer voor het huis zijns vaders”

Zeker al deze dingen zijn waar van Jezus Christus. Hij heeft de "sleutel Davids"

“Jesaja 16:5: Want er zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid, en op denzelven zal bestendig een zitten in de tent van David,.....”.

In de verzen die volgen zien we een ander zeer krachtige verbinding tussen het boek Openbaring en Jesaja. In Openbaring 3:9 werd tegen de gemeente van Filadelfia gezegd:

“Zie, Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen, en aanbidden voor uw voeten, en bekennen, dat Ik u liefheb.

En dan in Op.3:12 staat:

“Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven den Naam Mijns Gods, en de naam der stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems, dat uit den hemel van Mijn God afdaalt, en ook Mijn nieuwen Naam.

De beweringen in deze twee verzen zijn opvallend gelijksoortig aan Jesaja 60:14 waar staat:

“Jes.60:14: Ook zullen, zich buigende, tot u komen de kinderen dergenen, die u onderdrukt hebben, en allen, die u gelasterd hebben zullen zich nederbuigen aan de planten uwer voeten; en zij zullen u noemen de stad des HEEREN, het Sion van den Heilige Israels.

Nu de naam "Sion" is een andere naam voor Jeruzalem. Deze profetie, van Jesaja 60:14, sprak tot Israël en zegt hetzelfde als hetgeen Openbaring 3 aan de gemeente te Philadelphia zegt. In beide gevallen, zullen hun vijanden zich neerbuigen aan hun voeten, en in beide gevallen ontvangen ze de naam van de stad Jeruzalem (Sion). We horen meer over deze stad, Jeruzalem, in Openbaring 21:12-14:

“12 En zij had een groten en hogen muur, en had twaalf poorten, en in de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welken zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israels. 13 Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten. 14 En de muur der stad had twaalf fondamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams”.

Maar waar is de naam van Paulus? Hij was niet één van de twaalf, hoewel sommigen proberen te zeggen dat hij de Apostel was die Judas Iskariot had vervangen. Velen geloven dat de elf apostelen fout waren toen ze Matthias de twaalfde apostel noemden in Handelingen 1:20-26. Maar God bekrachtigde Matthias met dezelfde tekenen en wonderen als de andere elf apostelen (Handelingen 2:43). Als God wonderen had gewerkt door elven en niet door Matthias, dan zou Matthias ontdekt zijn als een bedrieger. Paulus verwijst, in 1 Korintiërs 15:5, zelfs naar de twaalf in de derde persoon, waaruit blijkt dat hij (Paulus) niet één van hen was. Wij weten dat de twaalf waarover Paulus sprak inclusief Matthias was, omdat Judas Iskariot al dood was. Het is duidelijk dat Paulus een aparte en onderscheiden bediening had waartoe de twaalven niet waren geroepen (Handelingen 9:15 en Romeinen 11:13). Hij was "de apostel der Heidenen." De naam Paulus wordt niet vermeld op de fundamenten van deze in Openbaring 21:12-14 beschreven stad, de namen van de twaalf apostelen van de besnijdenis zijn daar wel vermeld (Galaten 2:8).

In Openbaring 3:10-11 wordt aan de gemeente te Filadelfia eveneens verteld:

“10 Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen. 11 Zie, Ik kom haastelijk;.....”.

Dit zelfde idee wordt ook weergegeven in Zefanja 2:3 waarstaat:

“Zoekt den HEERE, alle gij zachtmoedigen des lands, die Zijn recht werken! Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid, misschien zult gij verborgen worden in den dag van den toorn des HEEREN”.

Het komt ook voor in Jesaja 26:20-21:

“20 Ga henen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. 21 Want ziet, de HEERE zal uit Zijn plaats uitgaan, om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken;.....”.

En eveneens:

“En roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren”.

Sommigen denken dat Openbaring 3:10-11 naar de Opname verwijst. Misschien zijn ze eenvoudigweg niet in staat om een antwoord te vinden op de vraag: "Wat zou het dan zijn?" Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat velen zich niet bewust zijn van de grote ontsnapping waar God, voor Israël, in zal voorzien in de Verdrukking. Israël zal een massale aanval krijgen te verduren in het midden van de zevenjarige Verdrukking. De door God gekozenen zullen op een wonderbaarlijke wijze uitgeleid worden naar de wildernis, waar God ze veilig zal bewaren tijdens de laatste drie en een half jaar van de grote Verdrukking. Omdat sommigen mogelijk niet vertrouwd zijn met deze profetie, laten we daarom een moment nemen om te kijken naar een paar van de vele passages die daarvan spreken.

Het "uur van verzoeking" waar Philadelphia buiten zal worden gehouden is de grote Verdrukking. Breng in herinnering wat in Openbaring 2:22 staat, het zegt dat velen van de gemeente van Thyatira er in zouden worden geworpen.

“Op.2:22: Zie, Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken.

Deze tijd wordt ook wel genoemd de tijd van de benauwdheid van Jacob. Jeremia 30:7 zegt:

“O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden”.

Hoe zal Jacob gered worden uit die grote Verdrukking? In een profetie over de laatste dagen (Jeremia 1:24 en 31:1) zegt Jeremia 31:2:

“Zo zegt de HEERE: Het volk der overgeblevenen van het zwaard heeft genade gevonden in de woestijn, namelijk Israel, als Ik henenging om hem tot rust te brengen”.

Velen zullen niet gered worden maar God zal een overblijfsel helpen om te ontsnappen naar een veilige plaats in de woestijn. Zacharia 13:8-9 vertelt ons:

“Zach.13:8-9: 8 En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. 9 En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE (Jehovah) is mijn God”.

Degenen die ontsnappen doen dat niet door hun eigen kracht, maar door Gods kracht. Jesaja 40:31 zegt:

“Maar dien den HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden”.

Er is een sterke parallel tussen deze toekomstige redding van Israël, en hun redding uit Egypte. In beide gevallen draagt God hen op adelaars vleugels.

“Exodes 19:4: Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht hebt.

God vertelt Israël in Deut.32:11-12:

“ Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken; 12 Zo leidde hem (Israël) de HEERE alleen,..... ”.

Deze profetie van Jesaja 40:31 komt opnieuw voor in Openbaring hoofdstuk 12. In het midden van de toekomstige zeven jarige Verdrukking vermeld Openbaring 12:1:

“een vrouw, bekleed met de zon; en de maan was onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren;

Na het lezen van Openbaring hoofdstuk 12 en we dit visioen vergelijken met de droom van Jozef in Genesis 37:9-10, moet het duidelijk zijn dat de vrouw het volk Israël vertegenwoordigt. In het midden van de zeven jarige Verdrukking vlucht ze de woestijn in met: *“... twee vleugelen eens groten arends...”* waar God voor haar zal zorgen gedurende drie en een half jaar (Openbaring 12:6 en 14). Dit is precies zoals Jezus dat heeft uitgelegd aan de apostelen op de Olijfberg in Mattheüs 24:15-22. Wanneer de gruwel der verwoesting in het midden van de zeven jaar Verdrukking plaats vindt (Daniel 9:27 en Matthew 24:15), vluchten allen die in Judea zijn naar de bergen om te ontsnappen aan de grote Verdrukking.

“Matth.24:20-21: 20 Doch bidt, dat uw vlucht niet geschiede des winters, noch op een sabbat. 21 Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal”.

In dezelfde rede vertelde Jezus de apostelen:

“Lukas 21:36: Waakt dan te aller tijd, biddende, dat gij moogt waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen, die geschieden zullen, en te staan voor den Zoon des mensen”.

Laten we nog naar één kijken alvorens we verder gaan, Psalm 41:1-3 zegt:

“1 Een psalm van David, voor den opperzangmeester. 2 Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens een ellendige; de HEERE zal hem bevrijden ten dage des kwaads. 3 De HEERE zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begeerte.

We gaan verder met Openbaring 3:12 waar staat:

“Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; ”.

Het boek van de Psalmen bevat ook vele passages over het voor eeuwig wonen in de heilige tempel. Hier zijn enkele voorbeelden: Psalmen 65:5 zegt:

“Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.

En ook Psalm 15:1-2:

“1 Een psalm van David. HEERE, wie zal verkeren in Uw tent? Wie zal wonen op den berg Uwer heiligheid? 2 Die oprecht wandelt, en gerechtigheid werkt, en die met zijn hart de waarheid spreekt”.

Psalm 23:6 zegt:

“Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des HEEREN blijven in lengte van dagen”.

Tenslotte hebben we nog Psalm 27:4-6 waar staat:

“4 Een ding heb ik van den HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel. 5 Want Hij versteekt mij in Zijn hut, ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen. 6 Ook nu zal mijn hoofd verhoogd worden boven mijn vijanden, die rondom mij zijn, en ik zal in Zijn tent offeranden des geklanks offeren; ik zal zingen, ja, psalmzingen den HEERE.

Dit komt ook voor in het lied van Mozes, in Exodus 15:17:

“Die zult Gij inbrengen, en planten hen op den berg Uwer erfenis, ter plaatse, welke Gij, o HEERE! gemaakt hebt tot Uw woning, het heiligdom, hetwelk Uw handen gesticht hebben, o HEERE!”.

Heeft u het bos nog steeds in zicht? We mogen niet toestaan dat de details ons afleiden van het doel van deze studie. Vergeet niet dat het boek Openbaring talrijke profetische en leerstellige overeenkomsten heeft met de boeken in de Bijbel die aan Israël gericht zijn en verscheidene belangrijke verschillen heeft met de brieven van Paulus aan de Heidenen, hierdoor zien we dat het boek Openbaring geschreven is aan gemeenten bestaande uit alleen Joden, en niet is geschreven aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten die onderwezen zijn door onze apostel Paulus.

Laodicea

In Openbaring 3:15-16 zegt onze Heere Jezus Christus tot de gemeente te Laodicea:

“15 Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! 16 Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen”.

We gaan verder met de verzen 17 en 18:

“17 Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt. 18 Ik raad u dat gij van

Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt”.

Deze woorden tot Laodicea hebben een opvallende overeenkomst met Sefanja 1:7-18 waar staat:

“7 Zwijgt voor het aangezicht des Heeren HEEREN; want de dag des HEEREN is nabij; want de HEERE heeft een slachtoffer bereid, (het vlees van machtige mannen, zie Ezechiël 39:17) Hij heeft Zijn genoden geheiligd. 8 En het zal geschieden in den dag van het slachtoffer des HEEREN, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten, en over de kinderen des konings, en over allen, die zich kleden met vreemde kleding. 9 Ook zal Ik ten zelve dage bezoeking doen over al wie over den dorpel springt; die het huis hunner heren vullen met geweld en bedrog. 10 En er zal te dien dage, spreekt de HEERE, een stem des gekrijts zijn van de Vispoort af, en een gehuil van het tweede gedeelte, en een grote breuk van de heuvelen af. 11 Huilt, gij inwoners der laagte! Want al het volk van koophandel is uitgehouwen, al de gelddragers zijn uitgeroeid. 12 En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken; en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem, die in hun hart zeggen: De HEERE doet geen goed, en Hij doet geen kwaad. 13 Daarom zal hun vermogen ten roof worden, en hun huizen tot verwoesting; zij bouwen wel huizen, maar zij zullen ze niet bewonen; en zij planten wijngaarden, maar zij zullen derzelver wijn niet drinken. 14 De grote dag des HEEREN is nabij; hij is nabij, en zeer haastende; de stem van den dag des HEEREN; de held zal aldaar bitterlijk schreeuwen. 15 Die dag zal een dag der verbolgenheid zijn; een dag der benauwdheid en des angstes, een dag der woestheid en verwoesting, een dag der duisternis en der donkerheid, een dag der wolk en der dikke donkerheid; 16 Een dag der bazuin en des geklanks tegen de vaste steden en tegen de hoge hoeken. 17 En Ik zal de mensen bang maken, dat zij zullen gaan als de blinden; want zij hebben tegen den HEERE gezondigd; en hun bloed zal vergoten worden als stof, en hun vlees zal worden als drek. 18 Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des HEEREN; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land verteerd worden; want Hij zal een voleinding maken, gewisselijk, een haastige, met al de inwoners dezes lands”.

laten we Nu de overeenkomsten onderzoeken tussen deze twee passages in het boek Openbaring 3:15-18 en Zefanja 1:7-18. Merk op dat de Laodiceërs wordt verteld dat ze "witte klederen" moeten kopen terwijl degenen in Zefanja "bekleed zijn met vreemde kleding". Dit lijkt veel op de gelijkenis van het Koninkrijk der hemelen in Matthew 22:1-14 waar een man in de buitenste duisternis werd geworpen, omdat hij niet gekleed was met het juiste "bruiloftskleed".

De HEERE zegt in Zefanja 1:12 dat Hij zal:

“.....Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem, die in hun hart zeggen: De HEERE doet geen goed, en Hij doet geen kwaad”.

Dit kunnen degenen zijn die Jezus Christus noemt: "... lauw, en noch koud noch heet..." in Openbaring 3:16.

Tegen de Laodiceërs wordt eveneens gezegd, in Openbaring 3:17-18, dat zij blind zijn en hun ogen moeten zalven met ogenzalf. Evenzo tot wie gesproken is in Zefanja: "...zij zullen gaan als de blinden; want zij hebben tegen den HEERE gezondigd,.....”.

De Laodiceërs zeggen: *“Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek”*, maar Jezus Christus vertelt hen dat ze arm zijn en zegt: *“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden”*. Op dezelfde wijze wordt tegen hen, in Zephaniah 1:18, gesproken:

“Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des HEEREN; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land verteerd worden; want Hij zal een voleinding maken, gewisselijk, een haastige, met al de inwoners dezes lands”.

Het laatste deel van dit vers kan hetgeen zijn waar in Openbaring 3:16 naar wordt verwezen als Jezus Christus zegt:

“.....Ik zal u uit Mijn mond spuwen”.

Beschouw dit in het licht van Leviticus 20:22:

“Onderhoudt dan al Mijn inzettingen en al Mijn rechten, en doet dezelve; opdat u dat land, waarheen Ik u brenge, om daarin te wonen, niet uitspuwe”.

Leviticus 18:26-28 is een vergelijkbaar passage.

Openbaring 3:17-18 klinkt als degenen die op hun eigen schoonheid en rijkdom vertrouwen in plaats van op God te vertrouwen, zoals Ezechiël 16:35-39 zegt:

“35 Daarom, o hoer, hoor des HEEREN woord. 36 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat uw vergif uitgestort is, en uw schaamte door uw hoerereien met uw boelen ontdekt is, en met al de drekgoden uwer gruwelen, en na het bloed uwer kinderen, dat gij hun gegeven hebt; 37 Daarom, zie, Ik zal al uw boelen vergaderen, met dewelke gij vermengd zijt geweest, en allen, die gij liefgehad hebt, met allen, die gij gehaat hebt; en Ik zal hen van rondom vergaderen tegen u, en Ik zal voor hen uw naaktheid ontdekken, dat zij uw ganse naaktheid zien zullen. 38 Daartoe zal Ik u naar de rechten der overspeelsters en der bloedvergieters richten; en Ik zal u overgeven aan het bloed der grimmigheid en des ijvers. 39 En Ik zal u in hun hand overgeven, en zij zullen uw verwelfsel afbreken, en uw hoge plaatsen omwerpen, en uw klederen u uittrekken, en uw sierlijke juwelen nemen, en u naakt en bloot laten”.

Aan de andere kant zegt Jesaja 61:10:

“Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap”.

Herinner u, toen we de gemeente te Sardis hebben besproken, hoe onjuist het zou zijn om te verwijzen naar gelovigen als "blind" of "naakt".

Het thema: hoe dwaas het is van de rijken om op hun rijkdom te vertrouwen wordt gevonden in de Psalmen.

“Psalm 52:8-10: 8 En de rechtvaardigen zullen het zien, en vrezen; en zij zullen over hem lachen, zeggende: 9 Ziet den man, die God niet stelde tot Zijn Sterkte, maar vertrouwde op de veelheid zijns rijkdoms; hij was sterk geworden door zijn beschadigen. 10 Maar ik zal zijn als een groene olijfbloom in Gods huis; ik vertrouw op Gods goedertierenheid eeuwiglijk en altoos”.

Het wordt ook gevonden in Jacobus 5:1-3, waar staat:

“1 Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen. 2 Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden; 3 Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen”.

We zien een zeer interessante verbinding met Op.3:20, waar staat:

“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Jacobus vermeld eveneens dat Jezus Christus aan de deur staat. Jacobus 5:8-9:

“8 Weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten; want de toekomst des Heeren genaakt. 9 Zucht niet tegen elkander, broeders, opdat gij niet veroordeeld wordt; ziet, de Rechter staat voor de deur”.

Maar Lukas 12:35-38 klinkt echt als Openbaring 3:20 toen Jezus Christus zei:

“35 Laat uw lendenen omgord zijn, en de kaarsen brandende. 36 En zijt gij den mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen. 37 Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen. 38 En zo hij komt in de tweede nacht wake, en komt in de derde wake, en vindt hen alzo, zalig zijn dezelve dienstknechten.

Merk op dat in beide gevallen Christus op de deur klopt, en de dienstknechten openen de deur voor hem. En in beide gevallen hebben zij avondmaal nadat hij is binnengekomen.

Niet iedereen is blij met de komst van de Heer. Merk het contrast op tussen degenen die "veroordeeld" worden in Jacobus 5:9 met degenen die worden "gezegend" in Lukas 12:38.

Openbaring hoofdstuk 3 is niet de eerste keer dat de naam "Laodicea" in de Schrift verschijnt. Ten zuidoosten van de stad Laodicea, waarschijnlijk binnen tien mijl, was de gemeente van Kolosse, Paulus schreef de brief aan de Kolossenzen in ongeveer 63 N.C.

In die brief maakt Paulus melding van een gemeentje te Laodicea.

“1 Want ik wil, dat gij weet, hoe groten strijd ik voor u heb, en voor degenen, die te Laodicea zijn, en zo velen als er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien; 2 Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus; 3 In Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn”.

Ook in Kolossenzen 4:13-16 zegt Paulus:

“13 Want ik geef hem getuigenis, dat hij groten ijver heeft over u en degenen, die in Laodicea zijn, en degenen, die in Hierapolis zijn. 14 U groet Lukas, de medicijnmeester, de geliefde, en Demas. 15 Groet de broeders, die in Laodicea zijn, en Nymfas, en de Gemeente, die in zijn huis is. 16 En wanneer deze zendbrief van u zal gelezen zijn, maakt, dat hij ook in de gemeente der Laodicensen gelezen worde, en dat ook gij dien leest, die uit Laodicea geschreven is”.

Paulus lijkt er naar te verwijzen dat Kolosse en Laodicea op gelijke voet staan. Dat wil zeggen, ze lijken op hetzelfde niveau qua kennis te zijn en in een soortgelijke geestelijke toestand. Het is belangrijk te onthouden dat Paulus geen het vast voedsel geeft aan hen die dat nog niet kunnen verdragen (1 Korintiërs 3:1-4).

Maar deze twee gemeenten wordt verteld om elkanders brieven te lezen. De brief van de Kolossenzen is zeer rijk aan verborgenheden, kennis en de diepe dingen van God, zoals in Kolossenzen 1:9-10 en 1:25-27, die hieronder worden vermeld. Dus de Laodiceërs waren geen baby christenen die vleselijk waren en die met melk gevoed moesten worden, maar ze waren veeleerd, volwassen, geestelijke gelovigen. Deze brief aan de Kolossenzen, die moest worden gelezen door de Laodiceërs, is in groot contrast met de brief aan de gemeente te Laodicea die in het boek Openbaring wordt genoemd.

Paulus schreef:

“Kol.1:9-10: 9 Waarom ook wij, van dien dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand; 10 Opdat gij moogt wandelen waardiglijk den Heere, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende, en wassende in de kennis van God;

Dan zegt hij in Kol.1:25-27:

“25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; 26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid”.

Dit is zeker geen voedsel voor een baby en al helemaal niet voor een gemeente, die “blind” is, om dat te lezen.

Kijk naar enige van de andere dingen die Paulus schrijft in zijn brief aan de Kolossenzen, waarin hij zei dat ook de Laodicenzen die moesten lezen. We zien dat Paulus dolblij is vanwege de standvastigheid van hun geloof in Christus (Kolossenzen 2:5).

Hij vertelt hen:

“Kol.2:11: In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt,....”.

Hij vertelt hen verder:

“Kol.2:13: En Hij heeft u,mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende;

Zou iemand deze brief laten lezen aan een gemeente die Jezus Christus uit zijn mond zou gaan spuwen? Of omgekeerd, zou iemand Openbaring 3:14-22 voorlezen aan een trouwe en geestelijk volwassen groep christenen zoals de Kolossenzen waren? Natuurlijk niet. Het Laodicea in het boek Openbaring is niet dezelfde gemeente als de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeente aan wie Paulus schreef. Maar integendeel, Johannes, een apostel der besnijdenis, schreef aan de zeven gemeenten bestaande uit alleen Joden.

Aan hem die overwint

In Openbaring 2 en 3 zien we zeven keer de uitdrukking: *“Die overwint”*. Laat ons daar nu naar kijken.

Aan de gemeente te Efeze zegt Hij:

“Op.2:7:Die overwint, Ik zal hem geven te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is.

De boom des levens wordt voor het eerst genoemd in Genesis 2:9, en de boom stond in het midden van de hof van Eden. Nadat Adam gezondigd had zegt Genesis 3:22-24:

“22 Toen zeide de HEERE God: Ziet, de mens is geworden als Onzer een, kennende het goed en het kwaad! Nu dan, dat hij zijn hand niet uitsteke, en neme ook van den boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid. 23 Zo verzond hem de HEERE God uit den hof van Eden, om den aardbodem te bouwen, waaruit hij genomen was. 24 En Hij dreef de mens uit; en stelde cherubim tegen het oosten des hofs van Eden, en een vlamig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren den weg van den boom des levens”.

Dus weten we dat het toestaan van het eten van den boom des levens hetzelfde is als het krijgen van het eeuwige leven. In Openbaring 22:2 hebben we de nu volgende beschrijving van de boom des levens:

“In het midden van haar straat en op de ene en de andere zijde der rivier was de boom des levens, voortbrengende twaalf vruchten, van maand tot maand gevende zijne vrucht; en de bladeren des booms waren tot genezing der heidenen.

Dan staat er in Openbaring 22:14:

“Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad (het nieuwe Jeruzalem)”.

Dit is in tegenstelling tot de leer van Paulus. Degenen die het evangelie van genade kennen, dat werd geopenbaard aan onze apostel Paulus, weten dat in deze huidige bedeling der genade, de zaligheid alleen door het geloof is. Werken spelen geen rol in de zaligheid.

“Ef.2:8-9: 8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; 9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme”.

We gaan verder met de overwinnaars; Jezus Christus zegt tegen de gemeente te Smyrna:

“Op.2:11:..... Die overwint, zal van den tweeden dood niet beschadigd worden”.

De eerste dood is alleen de dood van iemands verderfelijke, fysieke lichaam. Als u niet wordt beschadigd door de tweede dood dan betekent dat het hebben van het eeuwige leven.

Dan zegt Hij tegen de gemeente te Pergamus:

“Op.2:17:..... Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witten keursteen, en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt”.

Tegen de gemeente te Thyatire zegt Hij:

“Op.2:26-28: 26 En die overwint, en die Mijn werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de heidenen; 27 En hij zal ze hoeden met een ijzeren staf; zij zullen als pottenbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijn Vader ontvangen heb. 28 En Ik zal hem de morgenster geven”.

Tegen de gemeente te Sardis zegt Hij:

“Op.3:5: Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen”.

Tegen de gemeente te Filadelfia zegt Hij:

“Op.3:12: Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven den Naam Mijns Gods, en de naam der stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems, dat uit den hemel van Mijn God afdaalt, en ook Mijn nieuwen Naam”.

Tegen de gemeente te Laodices zegt Hij:

“Op.3:21: Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.

Het is duidelijk dat degenen die overwinnen het eeuwige leven zullen krijgen. Nu ben ik er zeker van dat dit een goede zaak lijkt voor degenen die onder de wet van Moses zijn, en misschien lijkt het een goede zaak voor degenen die hun positie in Christus niet begrijpen. Maar worden we verondersteld er gelukkig mee te zijn als ons wordt verteld dat we de “eerste werken” moeten doen om te kunnen eten van de boom des levens? Zeker niet. Wat een teleurstelling zou dat zijn! Immers, ons is al verteld dat we opgewekt zijn (levend gemaakt):

“Kol.2:13: En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende”.

God heeft:

“Kol.1:13:.....ons getrokken uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde;

En:

“Ef.1:3:Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”.

Onze zaligheid is door het geloof alleen, en onze werken verdienen hemelse beloningen, maar onze werken hebben geen deel aan onze zaligheid.

Waarom zou onze Heere Jezus Christus ons vertellen dat, als we overwinnen, we met Hem op zijn troon kunnen zitten? We zitten alreeds met Hem in de hemel, zoals Efeziërs 2:6 zegt,

“Ef.2:6: En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus”.

We moeten niet vergeten dat het hele boek Openbaring is geschreven aan de zeven gemeenten, niet alleen hoofdstukken 2 en 3. Want we zien in het laatste hoofdstuk:

“Op.22:16: Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten.....”.

We zien ook dat collectief wordt gesproken over de overwinnaars in Openbaring 21:1-7, dat begint als volgt:

“Op.21:1: En ik zag een nieuwen hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer”.

Het feit dat God een nieuwe hemel en nieuwe aarde zou maken was voorzeggd in het Oude Testament waar God Israël vertelde in Jesaja 66:22:

“Want gelijk als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen staan, spreekt de HEERE, alzo zal ook ulieder zaad en ulieder naam staan.

Zie ook 2 Petrus 3:10 en 11.

Verdergaande zien we dat Openbaring 21:2-7 zegt:

“2 En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel..... God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan.Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet. 7 Die overwint, zal alles beerven.....”.

Conclusie

In mijn onderzoek voor dit artikel onderzocht ik de argumenten van veel voorstanders van de 96 N.C datum. Afgezien van de enige verklaring van Irenaeus heb ik geen bewijs gevonden voor deze late datum, ook heb ik niets anders gevonden om het verslag van Irenaeus te bevestigen binnen de eerste 200 jaar na de verwoesting van Jeruzalem. Eeuwen na de verwoesting waren er sommige schrijvers, in de vierde en vijfde eeuw, die het verslag van Irenaeus zonder enige twijfel herhaalden. Maar deze mannen zijn zeker geen onafhankelijke bronnen, en hun aanvaarding van het verslag van Irenaeus kan niet worden beschouwd als rechtmatig bewijs. Verwijzende naar degenen met wie Paul redeneerde te Berea, zegt Handelingen 17:11:

“En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren”.

Ook wij moeten niet vertrouwen op de woorden van iemand zonder het juiste bewijs, vooral wanneer één man, Irenaeus, toegeeft dat zijn informatie tweedehands geruchten zijn. Het externe bewijs voor het dateren van het boek Openbaring, in ongeveer 96 N.C, is veel te zwak om invloed te hebben, laat staan dat het iemands theologische perspectief, op het boek Openbaring, domineert.

We hebben Schriftuurlijke bewijs gezien uit de brief aan de Hebreëen en de eerste brief van Petrus en historisch bewijsmateriaal van Josephus die de theorie ondersteunen dat de zeven gemeenten in het boek Openbaring waren samengesteld uit Joden die vanuit Judea werden verstrooid in Azië in de vroege tot midden-60 jaren, en die geloofden in Jezus Christus.

Deze Joden waren geen inwoners van Azië die de leer der verborgenheden hadden ontvangen die de apostel Paulus had gepresenteerd aan de voor het merendeel uit Heidenen bestaande gemeenten voor de huidige bedeling. Integendeel, onder grote vervolging en ontbering waren ze, tussen 60 N.C en 70 na Christus, verstrooid in Azië en de omliggende gebieden van het land Israël. Dus, de leerstellige achtergrond van deze gemeenten kwam niet van Paulus, maar van de twaalf apostelen der besnijdenis, vanuit hun hoofdkwartier in Jeruzalem.

Het recht snijden van het Woord der waarheid is het doel van dit artikel, en het is een onmisbare sleutel tot een goed begrip van de Bijbel. De overvloed van gedetailleerde bijbelse bewijzen, in de derde sectie, maakt het heel duidelijk dat het boek Openbaring leer is voor Israël, geschreven door een apostel van de besnijdenis en gericht aan de Joden voor directe toepassing in de bedeling van het geprofeteerde "Koninkrijk".

Toen Jeruzalem en de tempel verwoest waren heeft God de bedeling van het koninkrijk, in 70 na Christus, opgeschort, om hervat te worden in de toekomstige Verdrukking. Het gehele boek Openbaring, met inbegrip van hoofdstukken 1-3, is diep geworteld in de profetie van het Oude Testament. Het boek Openbaring is leerstellig in lijn met de brieven van Petrus, Jacobus, Johannes en Judas, die allen apostelen van de besnijdenis waren, alsmede de boeken Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, Hebreëen, en het Oude Testament. De bedeling van genade waarin we nu leven is geopenbaard in Romeinen tot en met Filemon, brieven van onze apostel Paulus aan de Heidenen, het boek Handelingen is het boek van de overgang tussen de twee bedelingen.